

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๕/๒๔๘๔-๒๔๘๕ (วิสามัญ ครั้งที่ ๓) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓

วันพฤหัสบดีที่ ๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๕

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๑๕ นาฬิกา

ประธานสภาฯ วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๑๘ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป ในวาระที่ ๑ ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ เรื่องที่ ๑ ข้าพเจ้าได้รับหนังสือจาก ท่านนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๔๘๕ เรื่องตั้งกรรมการมหาวิทยาลัย โดยคุณวุฒิ มีความว่า

ด้วยมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองรายงานมาว่า โดยที่ตามความในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์และการเมือง พุทธศักราช ๒๔๘๖ มาตรา ๑๐ กรรมการมหาวิทยาลัยโดยคุณวุฒิดำรงอยู่ในตำแหน่งได้สองปี และตามที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้ง พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร พระยานิติศาสตร์ไพศาลย์ และพระยามานวราชเสวี เป็นกรรมการมหาวิทยาลัยโดยคุณวุฒิด้วยความเห็นชอบของสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๕ เมษายน

๒๔๘๓ นั้น กรรมการมหาวิทยาลัยโดยคุณวุฒิซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในเวลานี้จะถึงวาระพ้นจากตำแหน่งในวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๔๘๕ นี้แล้วมหาวิทยาลัยเห็นเป็นการสมควรตั้งให้พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร พระยานิติศาสตร์ไพศาลย์และพระยามานวราชเสวี ดำรงตำแหน่งกรรมการมหาวิทยาลัยโดยคุณวุฒิสืบไปอีก

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาแล้วลงมติให้ดำเนินการแต่งตั้ง พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร พระยามานวราชเสวี และพระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์เป็นกรรมการมหาวิทยาลัย โดยคุณวุฒิสืบต่อไป

ฉะนั้นจึงเรียนมาเพื่อได้นิ เสนอขอรับความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎรตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๖

ที่ประชุมให้ความเห็นชอบ
ประธานสภา ฯ ; เมื่อไม่มี
ผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้า
ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

เรื่องที่ ๒ ข้าพเจ้าได้รับหนังสือ
จากนายพลเรือตรี พัน นาวาวิจิตร ร.น.
นายนาวาเอก สังวรณ สุวรรณชีพ ร.น.
ขอลาตลอดสมัยประชุม เนื่องจากต้อง
ไปราชการทัพเรือ และบิดาของนาย
พันเอก หลวงโยธานัติการ ขอลาตั้ง
แต่เดือนเมษายน ศกนี้ ตลอดไป เพราะ
ต้องไปราชการต่างจังหวัด

ที่ประชุมอนุมัติ

ประธานสภา ฯ เมื่อมีผู้ใดมี
ความเห็น เป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่า
ที่ประชุมอนุมัติ

ในวาระต่อไป กระทั่งตาม กระทั่ง
ถ้วนของนายเจลา เตาลานนท์

นายเจลา เตาลานนท์ (ตราด):
ข้าพเจ้าขอตักกระทั่งตามท่านรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการคลัง ทั้งต่อไปนี้
ด้วยเวลานี้ปรากฏว่าสตางค์แดงขาด
ตลาด ท่านทราบหรือไม่ และที่เป็น
ดังนี้เพราะเหตุใด ท่านจะมีหนทางแก้
ไขเป็นการควมประการใดหรือไม่

พล.ต. เกา เพียรเลิศ บริษัท
ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง
การคลัง : รัฐบาลทราบ เหตุที่สตางค์
แดงขาดไปจากตลาดนั้น เนื่องจากค่า
แห่งโลหะของสตางค์แดงนั้นเกินกว่า ๑
สตางค์ ฉะนั้นจึงมีบุคคลทำการค้า
สตางค์แดง นำไปหลอมเพื่อไปขาย
เป็นโลหะต่อไป รัฐบาลจะได้เสนอ
พระราชบัญญัติแก้ไขเหตุนี้เข้ามาในสภา
นี้

ประธานสภา : ในวาระต่อไป
ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติการ
ชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕
ของรัฐบาล

พล.ร.ท. สิ้น กมลนาวัน ร.น.
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ:
รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติการ
ชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕
พระราชบัญญัตินี้ สภาฯ นี้ได้เคยรับ
หลักการมาหนึ่งแล้ว และรัฐบาลนี้
ยังคงยืนยันตามนโยบายเดิม ไม่มีการ
แก้ไขประการใด ในคราวที่แล้วเท่าที่
ได้มีการโต้เถียงกันเป็นอันมาก ในที่สุด
สภาฯ ก็รับหลักการไปแล้ว และตั้ง
กรรมาธิการไปพิจารณาแล้วครั้งหนึ่ง

เพราะฉะนั้นเพื่อตัดเวลานให้สั้นเข้า หวัง
ว่าสภาฯ คงจะรับหลักการตามหลักการ
เดิม

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญเอี่ยม
(นนทบุรี) : ตามที่รัฐบาลได้เสนอ
ร่างพระราชบัญญัติเข้ามาในสภาฯ ใน
ระยะก่อนเสนอมามากครั้งหนึ่งแล้ว สภาฯ
นี้ได้รับหลักการจริงและก็ได้เสนอเข้า
มาอีกครั้งหนึ่ง พระราชบัญญัติฉบับนี้
ข้าพเจ้าได้พิจารณาตลอดแล้ว เมื่อแต่
ก่อนนั้นข้าพเจ้าก็ไม่รับหลักการ ข้าพเจ้า
เป็นห่วงในมาตรา ๕ มาก ในมาตรา
๕ นั้น อ่านได้ความว่า รัฐมนตรีมี
อำนาจเรียกเก็บ ค่าชลประทานจากเจ้า
ของที่ดินที่ได้รับประโยชน์จากการชล-
ประทานในเขตชลประทานในอัตราไม่
เกินไร่ละ ๑ บาท ต่อ ๑ ปี คราวนี้
ในมาตรานี้ข้าพเจ้าขอตั้งความข้องใจก่อน
ในการที่ข้าพเจ้าจะคัดค้าน ขอให้รัฐ-
บาลได้ชี้แจงให้กระจ่างด้วย คือว่าที่จะ
เรียกเก็บค่าชลประทานจากรัฐที่ได้
รับประโยชน์จากชลประทานหรือในเขต
ชลประทาน เขตชลประทานถ้าพิจารณา
ตามบทวิเคราะห์ที่ศัพท์แล้ว ก็กินความ
กว้างขวางว่า ที่ได้รับประโยชน์นั้นแค่

ไหนจึงจะนับว่าเป็นเขตของชลประทาน
ข้อเท็จจริงมีอยู่เช่น อย่าง อำเภอสืบนาที่
กรุงเก่า และจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ชลประทานได้ตั้งประตูน้ำที่จัวเจ็ดแห่ง
หนึ่ง กับแม่น้ำบางยี่หนแห่งหนึ่ง ทั้ง
สองแห่งนี้ราษฎรทำนาประมาณหลาย
แสนไร่ ถึงเวลาที่น้ำไหลหลากมาก็ได้
รับประโยชน์เองจากหลักกรรมดา หาได้
รับประโยชน์อื่นแท้จริง จากชลประทาน
ไม่ การที่ชลประทานทำเช่นนั้นก็แปลว่า
ชลประทานเก็บค่าชลประทานจากราษฎร
เป็นผลประโยชน์อยู่บ้างบางประการแล้ว
นี้ข้าพเจ้าขอตั้งความข้องใจ เช่นตัวอย่าง
ที่ยกมานั้นจะเรียกเก็บตามมาตรา ๕ นี้ตาม
พระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วยหรือไม่ ต่อ
นี้ไปข้าพเจ้าขอคัดค้านว่าร่าง พระ
ราชบัญญัติฉบับนี้ที่รัฐบาลเสนอมานี้
ถูกต้องตามภาวะของราษฎรอื่นแท้ที่จริง
ที่เป็นชาวนาเลย ความจริงเราคิดกันทั่ว
ไปแล้วว่าราษฎรชาวนาของเราทุกวันนี้
ราว ๗๕ เปอร์เซ็นต์ ยิ่งยากจนขึ้นแค้น
อยู่มาก ถ้าจะมองโดยทั่วไปแล้วพล
เมืองประเทศไทย คือพวกชาวนา
ตกตราบมากกว่าพวกพ่อค้าพานิช และ
ข้าราชการอย่างอื่นมากนัก ข้าพเจ้าขอ

กราบเรียน ต่อสภา ฯ นี้ โดยความสัตย์
 จริงว่า เวลาเช้าเราจะหาจากมามุ่ง
 หลังคาบ้านก็ไม่มี แล้วคราวนี้ชลประ
 ทานจะมาเรียกเก็บอีกไร่ละ ๑ บาท
 ข้าพเจ้าก็เห็นเป็นภาวะที่สุกแสนอยู่แล้ว
 เท่าที่ทุกวันนี้เรา ก็ตระหนกอยู่แล้วว่า
 ชาวนาลำบากยากจนเพียงไร แล้วยังจะ
 ถูกเรียกเก็บตาม พระราช บัญญัติ ฉบับนี้
 นั้น นาของตนไม่ใช่ เป็นนาของตน
 พอถึงปีต้องเช่ามาจากบุคคลผู้อื่นผู้มี
 ทรัพย์สินอย่างต่ำ ๆ ก็คิดว่าไร่หนึ่งถึง ๔
 บาท ก็มี ๗ บาทก็มี ก็เมื่อเป็นเช่นนั้น
 ราษฎรชาวนาเราจะมีวันใดเล่าจะมีความ
 เจริญ การเก็บภาษีทางตรงชนิดนี้
 ข้าพเจ้าไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง ขอให้
 พึงระลึกว่าประเทศไทยชาติไทย ถ้าเก็บ
 ภาษีแรงเกินไปแล้ว พลเมืองก็ต้อง
 ยากจนข้นแค้นลงโดยลำดับ เราจะเห็น
 ได้ว่า ประเทศฝรั่งเศสเป็นผู้ที่หนักใน
 การเก็บภาษีจากราษฎร คราวนี้ประเทศ
 ฝรั่งเศสล่มจมลงไปแล้ว ประเทศฝรั่งเศส
 ก็ไม่สามารถที่จะกลับคืนได้ ด้วยอย่าง
 ชัดให้เห็นง่าย ๆ อินโดจีนฝรั่งเศสเก็บ
 ค่าภาษีจากราษฎรแรงเกินไป ราษฎร

ในอินโดจีนยากจนข้นแค้น มากมายนัก
 ข้าพเจ้าได้ไปประสบและสืบทราบมาว่า
 ต้นมะม่วงต้นหนึ่งก็เก็บ ๑๖ สตางค์
 ค่าสมรส ๕๐ สตางค์ และค่าส่วยอีก
 ๕ บาท และค่าภาษีอื่นใดอีกอย่างต่ำ
 ๕๐ สตางค์ ราษฎรในอินโดจีนไม่มี
 วันพ้นตัวเลย ข้าพเจ้าได้ไปพบบ้าน
 เมืองของชาวอินโดจีนเต็มที บางบ้าน
 จะมีผ้านุ่งแต่เพียงผืนเดียวเท่านั้น

ประธานสภา ฯ ไม่ใช่ เอาแต่
 ในเรื่องของท่าน

นาย ทองอยู่ เอี่ยม บุญอ้อม
 (นนทบุรี): ข้าพเจ้าขอกล่าวแต่ย่อ ๆ
 ว่าถ้ารัฐบาลจะเรียกเก็บภาษีจากราษฎร
 มากแล้วราษฎรก็จะยากจนลงโดยลำดับ ๆ
 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่ควรรับ
 หลักการแห่งพระราชบัญญัตินี้ไว้
 พิจารณาต่อไป

พ.อ. พระอุดมโยธา รัชยุทธ
 (สมาชิกประเภทที่ ๒): อันที่จริง
 ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ข้อที่ท่านสมา
 ชิกทั้งหลายข้องใจอยู่เป็นอันมากก็ได้
 ถกเถียง และได้ชี้แจงกันเมื่อ ครึ่งก่อน
 เกือบจะหมดสิ้น ทั้งด้วยคำที่ท่านสมาชิก

ได้ตั้งข้อสงสัยในบางประการ ก็เป็น
ลักษณะปัญหาคล้าย ๆ ที่ได้พูดเมื่อคราว
ก่อน ข้าพเจ้าเห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับ
นี้เมื่อรวมผลที่สุดแล้ว สมาชิกได้โต้เถียง
กันถึง ๓ วาระ แปลว่าออกจะมากกว่า
กฎหมายอื่น ๆ กว่าได้ แต่ถึงอย่างไร
ก็ดี เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น ข้าพเจ้าก็อยาก
จะชี้แจงข้อข้องใจให้หายไป คือการ
ชลประทานทางเจ้าเจ็ดและบางยี่หนาน
ขอชี้แจงว่า ตามคำ บลที่ ท่าน กล่าวนี้ยัง
ไม่ใช่เขตชลประทานโดยตรง เขตที่ท่าน
ว่านี้เพียงแต่ชลประทาน ไปช่วยนิต ๆ
หน่อย ๆ คือช่วยเขตที่ตกทุกข์ ได้ยาก
มากตามชน ๆ เวลานี้การช่วยเปลี่ยนจาก
ทุกข์ยากมากมาเป็นทุกข์ยากน้อย การช่วย
นี้ช่วยตามชน และเวลานี้ซึ่งเพิ่งจะเริ่มไป
ไม่สู้มากนัก ที่ท่านวิตกนี้ข้าพเจ้าขอชี้
แจงว่ายังไม่เก็บ ส่วนที่จะเก็บโดยตรง
นั้นขอชี้แจงเพิ่มเติมต่อไปว่า คือจำเพาะ
พื้นที่ที่กรมชลประทานบังคับได้ โดยแน
นอน ที่เรียกว่าจะเรียกนามาก็ได้ จะ
ระบายน้ำไปก็ได้ อยู่น้อย ได้มีขอบ
เขตแน่นอน จังหวัดนนทบุรีของท่าน
เข้าใจว่าไม่มีเสีย เพราะฉะนั้นผู้แทน

ท่านบางที่จะยังไม่ทราบ ด้วยเหตุว่าการ
ที่จะเก็บนั้นก็ต้องทำให้ได้ คือบังคับ
ได้แน่นอน เป็นผลดีแก่ราษฎรในตำบล
นั้นโดยแน่ชัดทีเดียว คือแปลว่าการันตี
เสียหายได้แน่นอน ถึงจะเรียกเก็บพื้นที่
ที่นาในส่วนที่ว่านี้หมายความว่าพื้นที่
นาซึ่งได้เปรียบกว่าอย่างอื่น ๆ เขา ซึ่ง
ไม่มีการชลประทาน คือว่าอื่นอื่น ๆ
บางปีฝนก็ได้ข้าวมาก และบางปีฝน
ไม่มีก็ไม่ได้ข้าว คือทำนาด้วยวิธีเสี่ยง
โชคมากกว่า เพราะฉะนั้นการแน่นอน
นี้ยังมีไม่ได้ ส่วนในเขตการชลประ
ทานไม่ต้องวิตกในเรื่องน้ำฝนจะมากน้อย
ก็ตาม การชลประทานย่อมบังคับน้ำได้
เสมอ ด้วยเหตุนี้ผู้ที่อยู่ในเขตชลประ
ทานย่อมมีหนทาง ได้เปรียบ มากกว่าผู้ที่
อยู่นอกเขตชลประทาน ส่วนการเก็บตาม
มาตรา ๕ ที่ว่าไม่เกินไร่ละ ๑ บาทนั้น
อาจจะเก็บไม่ถึงก็ได้ สิ้นแล้วแต่ความ
บริบูรณ์ของทางนั้นเป็นตำบล ๆ ไป
เพราะฉะนั้นไม่ใช่เก็บ ๑ บาทเสมอไป
อาจจะลดหย่อนตามส่วน และบางแห่ง
อาจจะงดเก็บก็ได้ ซึ่งรัฐมีอำนาจอยู่
แล้ว ตามมาตรา ๕ เพราะฉะนั้นจึงชี้แจง

ข้อข้องใจของท่านสมาชิกให้หายข้องใจ
ไว้ชั้นหนึ่งก่อน

นายอมร ผลประสิทธิ์(จันทบุรี):

ข้าพเจ้าสงสัยเรื่องแบบ แปลว่าพระ
ราชบัญญัติชลประทาน หลวงได้เสนอเข้า
สภาฯ ครึ่งหนึ่งจนถึงส่งให้คณะกรรมการ
พิจารณาแล้ว ทำไมจึงส่งคืนมา
ซ้ำอีก เป็นที่น่าสงสัย ถ้าแม้ว่าเปลี่ยน
รัฐบาลก็ไม่ได้เปลี่ยนสภาฯ สภาฯ นี้
ได้รับหลักการแล้ว ๆ ทำไมถึงส่งเข้า
มาอีก นี่ข้าพเจ้าสงสัยเรื่องแบบ

ประธานสภาฯ: ตามข้อบังคับ
และตามระเบียบที่ปฏิบัติมา รัฐบาลที่รับ
ผิดชอบท่านได้ลาออกไป ที่นี้ท่านเข้ามา
รัฐบาลชุดใหม่รับผิดชอบ เมื่อท่านจะ
รับเอาพระราชบัญญัตินี้ เพื่อเป็นปัญหา
เด็ดขาด ทางรัฐบาลจึงเสนอเข้ามาเพื่อทำ
ให้ถูกระเบียบ รัฐบาลเก่าเกี่ยวกับความ
รับผิดชอบของรัฐบาลเก่า รัฐบาลใหม่
เกี่ยวกับความรับผิดชอบของรัฐบาลใหม่
ตัวว่าจะดำเนินการต่อไปหรืออย่างไร
ตามธรรมเนียมถือว่า พระราชบัญญัติ
ที่ค้าง ๆ ตกหมด รวมทั้งของสมาชิกที่ช่วย

นายนิ่ม เรืองเกษตร (ฉะเชิง-
เทรา): ข้าพเจ้ามีความเห็นขัดแย้งกับ
พระราชบัญญัติฉบับนี้ ในเมื่อข้าพเจ้า
อ่านพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้วรู้สึก
ว่าเป็นที่พอใจ โดยเฉพาะอ่านหลักการ
และเหตุผลแล้วยังพอใจมากขึ้นอีก แต่
เมื่อได้อ่านตามพระราชบัญญัติที่บัญญัติ
เป็นข้อ ๆ ไปแล้ว ทำให้มีความข้องใจ
มาก โดยเฉพาะแล้วตัวพระราชบัญญัติ
หลักการและเหตุผลนั้นคล้าย ๆ กันว่า
เป็นการแอบแฝงที่จะเก็บภาษีจากราษฎร
โดยเฉพาะมาตรา ๕ ซึ่งบัญญัติไว้เพื่อ
ให้อำนาจรัฐบาลในการเก็บภาษี ที่เขียน
ไว้ว่าเป็น การ ช่วย การ ชลประทานนั้น
ความจริงเราเก็บ ภาษีจากราษฎรนั้นเอง
นี่เป็นเช่นนี้จึงสงสัยว่า การชลประทาน
ของเราที่ทำอยู่ทุกวันนี้ ยัง ไม่ได้ รับ ประ
โยชน์จากชลประทาน เพราะว่าเราหา
วิธีการเก็บเงินเช่นนี้ รู้สึกว่าเป็น การ
ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะแล้วอย่างที่ท่านจะ
เก็บนั้น ท่านอธิบดีกรมชลประทานได้
กล่าวเมื่อก่อนว่าการที่จะประกาศใช้นั้นจะ
ประกาศเป็น แห่ง ๆ ชลประทาน นั้น

สามารถทำให้น้ำมันน้อยได้ ข้าพเจ้า
สงสัยว่าโดยเฉพาะ ชลประทานที่จัดการ
แล้วมีที่ไหนบ้าง ในเขตไหนบ้าง โดยเฉพาะ
จังหวัดฉะเชิงเทรา หรือ จังหวัด
พระนครศรีอยุธยา หรือจังหวัดธนบุรี จังหวัด
ปทุมธานี จังหวัดนครนายก ซึ่งมีเขต
ชลประทานอยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นว่า
ตามที่ท่านอธิบดีกรมชลประทานได้กล่าว
ตะกอนว่ายังเป็นการทำไปไม่ได้ เพราะ
ทำทุกวันน้ำก็อาศัยน้ำฝน ถ้าฝนไม่ตก
ลงแล้วก็ทำอะไรไม่ได้ ถ้าฝนตกลงมาก
ก็ระบายประตูน้ำออก มีอยู่เท่านั้น เพราะ
ฉะนั้นเราจึงถือโอกาสนี้มาเก็บ การชล
ประทานจากราษฎร ข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่
เหมาะสม แล้วนอกจากนี้ยังมีอีกมาตรา
หนึ่ง คือมาตรา ๑๕ ในเรื่องเกี่ยวกับ
แพและเรือต่างๆ เหล่านี้ แล้วก็มีอำนาจ
ในการเก็บภาษีอีก ข้าพเจ้ารู้สึกว่ภาษี
พวกนี้ก็มียู่แล้ว เช่นเรือโดยสารและ
เรือยนต์ซึ่งเดินในเขตชลประทานก็จะ
มาเก็บอีก เมื่อเป็นเช่นนั้นก็คล้าย ๆ กับ
ที่เราเก็บภาษีซ้อน รู้สึกว่าออกจะผิด
หลักการเป็นธรรมในการเก็บภาษี เพราะ
ฉะนั้นการที่ตราพระราชบัญญัติฉบับนี้

ไปเป็นการเดือดร้อนแก่ประชาชน และ
นอกจากนี้เรือของชาวนาสำหรับใช้ในการ
ทำนาซึ่งมีหนึ่งใช้ไม่เกิน ๖ เดือน
ตามพระราชบัญญัติเก่าที่ออกไปอนุญาต
ให้ใช้ได้ คือไม่ให้มีการเก็บค่าธรรมเนียม
แต่บัดนี้ พระราชบัญญัติฉบับนี้ออกไป
แม้แต่เรือเล็ก ๆ ก็เก็บเข้าอีก และ
ข้าพเจ้าสงสัยว่าเรือเล็ก ๆ เช่นนี้จะทำให้
ตลิ่งเสียหายหรือจึงเก็บภาษีเขา เพราะ
ฉะนั้นขอให้ท่านอธิบดีไตร่ตรองดูว่าการ
ออกกฎหมายฉบับนี้เหมาะสมแล้วหรือยัง
และในมาตราอื่น ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วย
ในการที่จะส่งเสริมการชลประทาน แต่
ในมาตรา ๒ นี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการ
แห่งจิตใจของประชาชนเหลือเกิน ถ้าใน
การที่เราจะออกไปและหลักใหญ่ก็มีอยู่ว่า
โดยเฉพาะการชลประทานของประเทศ
เรายังไม่สมบูรณ์พอ ถ้าทำไปเช่นนั้นก็
เป็นการไม่เหมาะสม เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าเห็นว่าสภาฯ นี้ไม่น่าจะรับหลัก
การแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้
พิจารณา

พ.อ. พระอุดม โยธาธิบดี
(สมาชิกประเภทที่ ๒): ความข้องใจ

ของท่านสมาชิกที่กล่าว เมื่อ^{๕๕}กัน อยากจะ
 ขอ^{๕๖}ข้แจ้งในสภา^{๕๗}นี้ให้ทราบว่า เฉพาะ
 เขตการชลประทานที่จะเรียกเก็บค่าน้ำ^{๕๘}
 นั้น อยากจะทราบว่าที่ไหนที่มีการบังคับ^{๕๙}
 น้ำได้แน่นอน ก็อยาก จะขอ กล่าว ว่า
 จังหวัดฉะเชิงเทราโดยเฉพาะทางจังหวัด
 นั้นไม่มีที่บังคับได้แน่นอน และก็อยาก
 จะขอ^{๖๐}ข้แจ้งให้ทราบสัก ๒-๓ ตัวอย่าง
 เช่นเหมืองแม่แฝก จังหวัดเชียงใหม่ เหมือง
 แม่หวัง จังหวัดลำปาง และที่อื่นอีกเป็นอัน
 หลาย^{๖๑}ที่บังคับน้ำได้แน่นอน เว้นเสียแต่
 นั้นเป็นธรรมดา คือบางปีถ้าหากว่าน้ำสูง
 กว่า^{๖๒}พินดิง ๑๐ วา^{๖๓} ๘ วา^{๖๔} นั้น^{๖๕}บ้น้อยอย่าง
 นั้นก็ไม่ได้ เกินอัตราไม่สามารถจะบังคับ^{๖๖}
 ได้ เมื่อเช่นนั้นน้ำล้นสูงสุดจนไม่สามารถ
 จะบังคับได้ เมื่อเป็นเช่นนี้เราก็ไม่เก็บ
 จึงเขียนไว้ ๒ แ่ง^{๖๗} เพราะฉะนั้นเรื่องนี้
 ทางรัฐบาลก็ได้ระวางอยู่เหมือนกัน คือ
 เกรงไปว่าราษฎรจะเสียเปรียบ รัฐบาล
 อาจจะประกาศยกเว้น^{๖๘}ได้ในกรณีเช่นนี้
 เพราะฉะนั้นปัญหาเรื่อง การ บังคับน้ำก็
 เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าเรียน^{๖๙}ข้แจ้งต่อสภา^{๗๐}นี้

ที่^{๗๑}ปัญหาเรื่องเรือแพที่ผ่านไป อาจ
 จะเก็บเงินนั้น ท่านเข้าใจผิดไป คือเก็บ
 จากเรือผ่านประตูน้ำอย่างธรรมดา ส่วน
 เรือแพ เรือส้มปั้น เรือพายเล็กน้อย
 นั้นไม่เก็บ ท่านเข้าใจผิดมากเกินไป
 อย่างนี้ไม่เก็บ ขอ^{๗๒}ให้ท่านเข้าใจเสียใหม่

นายพุทธศ กัญจนเสริม (ศรี
 สะเกษ): พระราชบัญญัติการชลประ-
 ธาน^{๗๓}นี้ ในสมัยประชุมเมื่อคราวก่อนก็ได้
 ถกเถียงมากแล้ว และปรากฏว่ามีผู้คัด
 ค้านเป็นจำนวนมาก และทั้ง ๆ ที่ข้อ
 ใจอยู่นั้นโดยที่มติของสภา^{๗๔} รับไปแล้ว
 แต่อย่างไร ก็ดีสถานการณ์เมื่อ^{๗๕}ก่อนกับ
 เดียว^{๗๖}นี้ไม่เหมือนกัน แต่ข้าพเจ้าสงสัย
 ว่าพระราชบัญญัติ^{๗๗}นี้ออก ไปแล้วจะปฏิ-
 บัติการได้ผลตามนโยบายและตามเหตุ-
 ผลที่แถลงไว้หรือไม่ คือนอกจากพระ
 ราชบัญญัติ^{๗๘}ที่ออกไปแล้วมีเหตุขัดข้อง
 ที่ท่านสมาชิกส่วนมากขัดข้องเรื่องเก็บ
 ภาษี และอีกอย่างหนึ่งการใช้ที่ดินของ
 ราษฎร ถ้าจะพูดไปแล้วที่ดินของเขา^{๗๙}
 มีสิทธิใช้ประโยชน์ของเขาอย่างไรก็ได้

แต่ที่พระราชบัญญัติฉบับนี้บังคับใช้ที่ดิน
 ของเขา ข้าพเจ้าสงสัยในทางปฏิบัติ
 ของเจ้าพนักงาน เราจะเห็นว่าทาง
 ปฏิบัติในการใช้ที่ดินของราษฎรนั้น ยัง
 ไม่เหมาะสมและไม่เป็นการยุติธรรมแก่
 ราษฎร เป็นต้นว่าการตัดถนนหนทาง
 เวลา เช่นต้องการจะตัดถนนจากที่
 ก็ตัดไปโดยไม่คำนึงถึงว่าราษฎรจะยิน
 ยอมหรือไม่ยินยอมก็ตาม ในทำนอง
 เดียวกันในเรื่องการชลประทานนี้ จะใช้
 ที่ดินของราษฎร ในทางปฏิบัติของเจ้า
 พนักงาน เข้าใจว่าเอาความสะดวกเป็น
 เกณฑ์ และผลที่ได้รับในเวลานี้จะได้
 รับแค่นั้น เพียงใด เวลาที่บ้านเมือง
 เราคับขันเราน่าจะทำเรื่องอื่นดีกว่าการ
 ชลประทานออกไปด้วย ความคิดความ
 เห็นของข้าพเจ้าเป็นส่วนคิดว่า การ
 ปฏิบัติคงไม่เป็นผล และก็ไม่น่าจะ
 เสนอไปในเวลานี้ เอาไว้ในเวลาปกติ
 แล้วเสนอมานใหม่ และจัดทำไปก็ได้
 เมื่อออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ ไปใน
 ขณะนี้ จะให้ผลในการชลประทานแก่
 ราษฎรหรือชาวไร่อย่างไรบ้าง เงิน
 เรามีบ้างเพียงพอหรือไม่ เงินเดือนที่
 จะให้ข้าราชการก็ยังรู้สึกวิตกอยู่แล้ว จะ
 เอาไปบำรุงชลประทานได้หรือไม่ข้าพ-

เจ้ายังสงสัย ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะกฎหมายนี้
 เอาไว้เวลาบ้านเมืองอยู่ในเวลาสงบแล้ว
 จึงเสนอมาน ข้าพเจ้าพร้อมที่จะรับหลัก
 การ

นายบัณฑิต ศรีจรรยา (สมาชิก
 ประเภทที่ ๒) : พระราชบัญญัตินี้
 ได้เคยผ่านสภาฯ มาครั้งหนึ่งแล้ว แต่
 ก็ปรากฏว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรชุด
 นี้เองได้รับหลักการไปแล้ว การสงสัย
 ซ้ำซ้อนใจประการต่างๆ ก็ได้อภิปราย
 เข้าใจกันดีแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าพูดต่อ
 ไปอีกก็ไม่มีเรื่องอะไร จึงขอเสนอให้
 ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอ
 ให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับ
 หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
 ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิยกยกมือ ๗๗ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็น
 ด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิยกยกมือ ๕ คน

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่าที่
 ประชุมตกลงรับหลักการแห่งร่างพระ
 ราชบัญญัติฉบับนี้ ในวาระต่อไปตั้ง
 กรรมการสามัญหรือวิสามัญ

พล.ร.ท. สนั่น กมลนาวัน ร.น.
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรา
ชการ: ส่งกรรมวิธีการชุดเดิมได้กั
วิสสามัญ

ไม่มีสมาชิกผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภาฯ: ท่านรัฐมนตรี
ขอเสนอให้ตั้งกรรมวิธีการ วิสามัญชั้น
พิจารณากฎหมายนี้ คือชุดเดิมที่เคย
พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ เมื่อไม่
มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้า
ถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ แปรญัตติภาย
ในกวัน

พล.ร.ท. สนั่น กมลนาวัน ร.น.
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรา
ชการ: เข้าใจว่า ๓ วัน เพราะแปรญัตติ
ไว้มากแล้ว

ไม่มีสมาชิกผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภาฯ: ทางรัฐบาล
ขอเสนอให้แปรญัตติภายใน ๓ วัน เมื่อ
ไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพ
เจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ ในวาระต่อไป
ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติเงิน
ช่วยชาติในภาวะคับขัน พุทธศักราช
๒๔๘๕ ซึ่งคณะกรรมวิธีการวิสามัญ
พิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณาใน

วาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไป ขอเชิญ
ท่านกรรมวิธีการเข้าประจำที่ ขอให้
เลขธิการอ่าน

เลขธิการสภาฯ: ร่างพระ
ราชบัญญัติเงินช่วยชาติในภาวะคับขัน
พุทธศักราช ๒๔๘๕ กำปรารภ ไม่มี
การแก้ไข มาตรา ๑ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓
ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔ ไม่มีการ
แก้ไข มาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข มาตรา
๖ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๗ ไม่มีการ
แก้ไข มาตรา ๘ ไม่มีการแก้ไข มาตรา
๙ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐ มีการ
แก้ไขโดยกรรมวิธีการ ที่แก้ไขคงอ่าน
ได้ความว่าดังนี้ มาตรา ๑๐ ให้บุคคล
ธรรมดา บริษัทและหุ้นส่วนนิติบุคคล
ผู้ประกอบการค้าตามที่ระบุไว้ในพระ
ราชกฤษฎีกากำหนดชนิดแห่งการค้าซึ่ง
ออกตามความในประมวลรัษฎากรมาตรา
๗๘ ในสถานที่ร้านค้าซึ่งมีค่ารายปีตั้งแต่
๖๐ บาทขึ้นไป ช้อความเดิม ๔๘
บาทแก้ไขใหม่เป็น ๖๐ บาท มาตรา
๑๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๒
นายเดือน พงษ์โสภณ (พระ
นคร): ในมาตรา ๑๒ ลักษณะ ๔ น

ข้าพเจ้าได้แปรญัตติไว้ แต่ว่าทางคณะกรรมการไม่เห็นชอบด้วย เพราะฉะนั้นก็ต้อง ใคร่ ขอ อภิปราย ใน สภาฯ อีก ครั้งหนึ่ง ในการ ที่ข้าพเจ้าขอแปรญัตติครั้งนั้น บางที่ท่านทั้งหลายคงจะเข้าใจว่าข้าพเจ้าคัดค้านโดยที่จะไม่ให้รัฐบาลมีรายได้ในลักษณะ ๔ นั้น แม้แต่ประการใดเลย แต่ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ ความจริง ในการที่ข้าพเจ้าได้แปรญัตติในลักษณะ ๔ และลักษณะ ๕ อีกทั้ง มาตรา ๓ ก็ ได้เรียน ให้ คณะกรรมการชุดนั้นทราบแล้วว่า เท่าที่ข้าพเจ้าคัดในลักษณะ ๔ ออกนั้น ก็เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าเห็นว่ามี ความจำเป็น และความสำคัญ ซึ่ง เกี่ยวกับ คนจนเป็นอันมาก ในขั้นต้นข้าพเจ้าจะขอเรียนให้ทราบความจำเป็นและความสำคัญในเรื่องนี้ให้ที่ประชุมทราบเสียก่อน และเมื่อได้เรียนเรื่องนั้นจนจบแล้ว ในประการที่ ๒ ข้าพเจ้าจะได้เรียน ให้ทราบอีกครั้งหนึ่งว่า ที่ข้าพเจ้าแปรญัตตินั้นเป็นการสมควรหรือไม่ หรือถ้าเห็นว่าของข้าพเจ้าเป็นการสมควรแล้ว ก็หวังว่าที่ประชุมสภาฯ นี้คงจะให้ความยุติธรรม และช่วยเหลือเป็นอย่างดี แต่ถ้าหากว่า

ท่านทั้งหลาย ได้พิจารณา ไปเสร็จแล้ว เห็นว่าเท่าที่ข้าพเจ้าจะเสนอในประการที่ ๒ ไม่เป็นการสมควรแล้ว ก็แล้วแต่ที่ประชุมจะวินิจฉัยในประการที่ ๑ ซึ่งข้าพเจ้าใคร่จะกราบเรียนให้ที่ประชุมในสภาฯ นี้ทราบ

ที่ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรที่จะเก็บภาษีข้าวอีก ๑ ทาบคือ ๖๐ สตางค์เป็นการเดือดร้อนแก่ประชาชนสำหรับคนยากจนเป็นอย่างยิ่ง ทำไมจึงเดือดร้อนแก่ ประชาชนสำหรับ คนจนเป็นอย่างยิ่ง ก็เพราะเหตุว่า ท่านจะเก็บอะไรก็เก็บเถิด เก็บเท่าไร ๆ ข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะคัดค้าน แต่ว่าเรื่องกินเรื่องรับประทานนี้เป็นของสำคัญยิ่ง คนเราถ้าไม่กินไม่ได้ ไม่กินแล้วต้องตาย ส่วนสิริสุธาปาก นามันใส่ผมเหล่านี้ อะไรต่าง ๆ นานาเหล่านี้ ถ้าหากว่าเราไม่กินไม่ตาย แต่เฉพาอย่างยิ่งข้าว เราไม่กินแล้ว เราจะต้องตายเป็นแน่ ๆ และถ้าหากว่าเรากลัวตายเราไม่มีสตางค์แล้วเราก็จะต้องทำอย่างหนึ่งอย่างใดไม่ทางสุจริตก็ต้องไปทุจริต เพื่อต้องการยังชีวิตของเราให้มีอยู่ เพราะชีวิตของมนุษย์นั้นไม่มีว่าคนหนึ่งคนใดในโลกนี้เป็นยอดปรารถนา

ส่วนสิบของกิโลกรัมไม่ได้ เพราะท่านผู้มั่งคั่งนั้นไปรับประทานของดีๆ เพื่อให้อนามัยของท่านตลอดจนตัวข้าพเจ้าเอง เพราะข้าพเจ้าต้องการอายุยืน ข้าพเจ้ารับประทานนิตเคียวมอเซ้า แทนที่จะรับประทานข้าวกลับรับประทานขนมปังและไม่ใช่ทำด้วยข้าว ทำมาจากแป้งของต่างประเทศ และเมื่อกลางวันไปรับประทานข้าวอีกก็หาไม่และไปรับประทานมอเย็นมากสักหน่อย เพราะฉะนั้นเฉลี่ยเสร็จสับแล้ว ในวันหนึ่งรับประทาน นิตเคียว แต่คนจนและชาวนาเขาไม่มีอาหารอื่นได้รับประทาน มีเฉพาะ บางแห่งเช่น จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งข้าพเจ้าเคยเป็นผู้แทนมาครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเคยออกท้องที่ใดเคยแลเห็นว่าในจังหวัดนครราชสีมา ไม่ใช่ประเพณีหรือไม่ใช่เขาไม่รับ ประทานดี แต่เป็นเพราะเขาไม่มีรับประทานมีแต่ปลาปนเกลือพริก หรืออย่างวิเศษก็เกลือส้มมะขามมาปนกันเข้าแล้วรวมกันรับประทานและบางบ้านเอาภาตัมน์ร้อนนวดครกเพื่อให้มาก แล้วเขาก็กินกับข้าวกับบุตรหลานของเขาในบ้าน

ซึ่งผิดกับคนมั่งคั่งรับ ประทาน อาหารมากกว่าเขา เมื่อเช่นนี้ข้าพเจ้าคิดว่านั่นเป็นธรรมเนียมแก่งศ์มทะเลหรือ คนที่มีรายได้มากเก็บมาก คนที่มีรายได้น้อยเก็บน้อย คนที่ไม่มีรายได้ไม่เก็บ ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าเท่าที่จะเก็บภาษีชาวนายังไม่เป็นธรรมเนียมแก่งศ์ม สิ่งที่ข้าพเจ้าจะเห็นผิดไปก็ได้ ยังมีอีกอย่างหนึ่ง กล่าวคือสมณะๆ ท่านบิณฑบาตรรับประทานได้ แต่มาสมัยนี้คนไทยที่นับถือพระพุทธศาสนา ท่านทุกคนต้องการจะทำบุญ ทุกคนต้องการตัดบาตร แต่ทุกคนไม่มีจะทำจะทำอย่างไร เข้าๆ ไปตุเถติมีคนใส่บาตรก็กิน เดินตั้งชั่วโมงได้สักสารภีเดียว ก็รับประทานไม่อิ่ม พระก็ต่อซื้อข้าวรับประทาน พระท่านก็กลัวตายเหมือนกัน เมื่อซื้อข้าวก็พลอยต้องเสียภาษีเหมือนกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ต้องกับหลักที่ว่า คนที่ไม่มีก็ไม่ต้องเสียอะไรเลย เพราะพระท่านไม่มีแล้วแต่ว่าพระท่านต้องเสียนี้เป็นข้อที่ ๒ ที่ข้าพเจ้าเรียนให้สภาฯ นทราบ ข้าพเจ้ากลัวบาปสักหน่อยจึงไม่อยากจะให้กฎหมายฉบับนี้ออกไป ขอให้

ท่านคิดว่า เต็มนับแต่ ๑ ขวบ
ขึ้นไปถึงเท่า ๆ แปลว่าอยู่ในความ
ปกครองของบิดามารดา เพราะเมื่อเป็น
ลูกหลานแล้วจะดีช่วยอย่างไรก็ตาม ต้อง
ให้กิน ไม่มีใครจะรักบุตรเท่าบิดา
มารดา เมื่อจะยามิตจจนอย่างไรก็ต้อง
หาให้รับประทานให้ได้ นี่เป็นเหตุผล
ในข้อซึ่งข้าพเจ้าไม่เห็น พ้องด้วยตาม
พระราชบัญญัติฉบับนี้ที่เสนอมานี้ จึงขอ
ตัดความในลักษณะ ๔ และลักษณะ ๕
ออกเสียหมดทั้ง ๒ ลักษณะ เพราะ
ลักษณะ ๕ ความคุมและเกี่ยวข้องกัน
ลักษณะ ๔ แต่ข้าพเจ้าแปรญัตติ แล้วท่าน
กรรมวิธีการไม่ยอมรับพิจารณา แล้ว
ในมาตรา ๕ ก็ไม่ต้องพูดถึงเพราะเป็น
กรณีเกี่ยวข้อง ที่เสนอมาเมื่อข้าพเจ้าได้
อภิปรายให้สภาฯ และคณะกรรมวิธีการ
ทราบถึงขั้นนั้นแล้ว ก็ขอเสนอในขั้นที่ ๒
ต่อไปว่า ในการที่ข้าพเจ้าแปรญัตตินี้
มิใช่จะตัดเงินที่รัฐบาลต้องการ ท่าน
ทั้งหลายคงจำได้เมื่อ รพณฯ ท่านนายก
รัฐมนตรีมาแถลงนโยบายวันนั้น ท่าน
ได้กล่าวว่า รัฐบาลเองก็เงิน เพราะ
ฉะนั้นท่านก็ไม่รู้จะทำอย่างไร แต่ท่าน

พยายามจนเต็มความสามารถที่จะช่วย
เหลือประชาชนก่อนให้ดีที่สุดเท่าที่จะ
ดีได้ข้อหนึ่ง แล้วอีกข้อหนึ่งนั้น
เมื่อท่านเสนอมาย่างนั้นแล้ว ข้าพเจ้า
กลับไปถึงบ้านและนอนคิดว่า ไหน ๆ
เราเป็นประชาชนชาติไทย เรามีสิทธิ
หน้าที่เพื่อที่จะร้องเรียนให้ท่านทราบ
ว่าทำอะไรที่จะทำให้ชาติประเทศเจริญได้
และอย่างไรทำให้รัฐบาลมีรายได้เพิ่มพูน
ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงแปรญัตติ
ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นว่าตั้ง
ที่จะกราบเรียนให้ท่านทั้งหลายทราบ
ดังต่อไปนี้ เมื่อตัดในลักษณะ ๔ ออก
แล้ว ตามที่ท่านกรรมวิธีการอภิปราย
มาว่าในลักษณะ ๔ เราจะได้เงินถึง
๒ ล้านบาทกว่า ซึ่งเป็นจำนวนเงิน
ที่รัฐบาลจะต้องการ แต่ถ้าได้ปฏิบัติ
ตามวิธีที่ข้าพเจ้าได้เสนอไปแล้ว ข้าพเจ้า
เห็นว่าจะได้เงินมากยิ่งขึ้น และไม่
เดือดร้อนแก่ประชาชน เป็นวิธีที่ได้
โดยทางอ้อมเช่นเดียวกัน กล่าวคือท่าน
คงจำได้คำว่า เมื่อครั้ง ออกประมวล
รัษฎากรนั้น ได้มีการปิดอาคารเสตมพ์กัน
ในการปิดอาคารเสตมพ์นั้นก็เพราะเหตุว่า

ผู้ที่ซื้อขามีรายได้มากตามสมควรแล้ว เช่น ไร่ชายตั้งแต่ ๕ ไร่ ๑ สตารางก็ปิด อากาศแลทมป์ ๕ สตาราง และเลื่อนขึ้นตามลำดับชั้น ซึ่งปรากฏว่าเงินค่าปิด อากาศแลทมป์ในเรื่องซื้อขานี้เป็นเงิน ซึ่งทำให้รัฐบาลได้มากพอสมควร และได้เพิ่มมากกว่าก่อนสมัยปิดอากาศแลทมป์ และนึกถึงต่างประเทศในครั้งที่เขาทำสงครามคราวก่อนนี้ ซึ่งทำให้มีรายได้ถึง ๒๕ ล้านที่ข้าพเจ้าซึ่งแจ่งเรียนให้ คณะกรรมการบริหารราชการ ที่ทำนั้นก็ทำอย่างเดียวกันกับ ปิด อากาศ แลทมป์ กล่าวคือบุคคลหนึ่งบุคคลใดก็ตามถ้าหากว่าจะไปซื้อของจากห้างร้านใดแล้ว เจ้าของร้านจำเป็นจะต้องปิด อากาศ แลทมป์ของสิ่งของที่ขายนั้นร้อยละ ๑ ทุกคราวไป ซึ่งหมายความว่าข้าพเจ้าไปซื้อของจากร้านหนึ่งเป็นอัตราเงิน ๑ บาท เมื่อเป็นอัตราเงิน ๑ บาทแล้ว เจ้าของร้านจะต้องปิดอากาศแลทมป์เพิ่มขึ้นอีก ๑ สตารางเป็นการช่วยชาติ ซึ่งการกระทำเช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นการเหลือบ่ากว่าแรงของผู้ที่จะกระทำนั้น และท่านรัฐมนตรีคลังก็ได้กล่าวว่า ท่าน

ต้องการควบคุมง่ายและไม่ต้องการ เปลืองรายได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ต้องทำอย่างไร มีเจ้าหน้าที่ไปขายอากาศแลทมป์ และมีตำรวจควบคุมอยู่แล้ว ที่นรายได้ จะได้อย่างไร ข้าพเจ้าขอชักตัวอย่างท่าน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และใคร ๆ สักคนหนึ่ง บุคคลคนหนึ่งสมมติว่ามี รายได้เดือนละ ๕๐๐ บาท ข้าพเจ้า มีรายได้ ๕๐๐ บาท ข้าพเจ้าได้จากนี้ ๓๕๐ ได้จากเทศบาล ๕๐ รวมเป็น ๕๐๐ บาท ข้าพเจ้าใช้ไม่ถึงวันที่ ๑๕ ของเดือนสักเดือนเดียว แต่ไม่ว่า ประการใดใน ๕๐๐ บาทนี้รัฐบาลจะได้ ภาษีจากเงินที่ข้าพเจ้าใช้ เพราะข้าพเจ้า ใช้ไป ซึ่งจำเป็นต้องใช้จ่ายซื้อของ ซื้อข้าวร้อยแปด เป็นการใช้จ่ายที่คง การซื้อทงนนั้น ที่ ๑๐๐ บาทได้ ๑ บาท ถ้าหากว่าข้าพเจ้ามีเงินเดือน ๕๐๐ บาท จะได้เท่าไร ไม่มีปัญหารัฐบาล จะได้ ๕ บาท ต่อเดือน และในจำนวน ๕๐๐ บาทที่ข้าพเจ้าใช้ออกไป จะอยู่กับมือคนนั้นตลอดเดือนหรือ เปล่าเสีย เงิน ๕๐๐ บาทที่กระจายออกไปจะ เปลี่ยนมือไปอีกไม่น้อยกว่า ๑๐ ครั้ง

๔๐๐

หรือ ๒๐ ครั้ง เมื่อคิดคำนวณเปลี่ยน
มือ ๕ ครั้งเอา ๕ มาคูณ ๔ คือร้อยละ
๑ ๕ คูณ ๔ ก็เป็นเงิน ๒๐ บาท ใน
จำนวนเงิน ๔๐๐ บาท นี่เป็นทางซึ่งให้
เห็นง่าย ๆ ว่าเมื่อได้ปฏิบัติทางนี้แล้ว
ราษฎรไม่เดือดร้อนอย่างไร เพราะฉะนั้น
ในจำนวน ๔๐๐ บาท รัฐบาลได้ ๒๐
บาทต่อเดือน นี่เป็นการดีแล้ว ที่นี้
ข้าพเจ้าเคยอ่านหนังสือของมิสเตอร์ซิม
เบอร์แมน ซึ่งท่านรัฐมนตรีหลวงเดช
ก็ได้เคยแปลเรียบเรียงตำราขึ้น ที่ว่า...

ประธานสภาฯ ขอให้รวบรวมหน่อย
นายเลออน พงษ์โสภณ (พระ
นคร.) : ที่ว่าสถิติของประเทศไทย
มีเงินหมุนเวียนในเวลานี้กล่าว กัน อย่าง
หยาบ ๆ เงินหมุนเวียนในการซื้อขาย
ดีประมาณ ๒,๐๐๐ ล้าน ซึ่งมีปรากฏ
อยู่ในหนังสือนี้ ที่นี้ในจำนวน ๒,๐๐๐
ล้านนี้ถ้า ๑ เปอร์เซ็นต์ต่อเดือนจะได้
๒๐ ล้าน ถ้าปีหนึ่ง ๑๒ เดือนจะได้
๒๐๐ กว่าล้าน ที่นี้ไม่เอาว่าเป็นสมัย
เศรษฐกิจตกต่ำและภาวะฉุกเฉิน ใน
สงครามก็ตาม เอา ๑,๐๐๐ ล้านก็ยัง
ได้อีก ๑๐๐ ล้าน และท่านทั้งหลายจะ

เห็นว่าข้าพเจ้ามีลูกไม่อะไรแล้ว ข้าพเจ้า
จะขอเทียบอีกอย่างหนึ่ง คือเทียบจาก
พลเรือน ๆ ในประเทศไทยตามที่ปรากฏ
เพียงเวลานี้มีจำนวน ๑๘ ล้านคนใน
จำนวน ๑๘ ล้านคนนี้ ข้าพเจ้าตัดเสีย
๘ ล้านคน คือเป็นเด็กหรือเป็นคนที่ไม่
ใช้ไม่ได้เอาแต่เพียง ๑๐ ล้านคน และ
คนหนึ่ง ๆ เหลือแล้วจะใช้จ่ายวันละ
๕๐ สตางค์ ใน ๑๐ ล้านคนจะได้ถึง
๕ ล้านบาทต่อวัน ถ้าเดือนหนึ่ง ๓๐
วันจะเป็นเงินที่ใช้จ่ายถึง ๑๕๐ ล้าน
บาทในจำนวนปีหนึ่ง ๑๒ เดือน จะเป็น
เงินใช้จ่าย ๑,๕๐๐ ล้านบาท ข้าพเจ้า
ไม่ว่าจะเอามาก แม้เพียง ๕๐,๐๐๐
เท่านั้นจะได้ ๕,๐๐๐ ล้านบาท เมื่อ
๑ เปอร์เซ็นต์ของ ๕,๐๐๐ ล้านบาท
จะได้เท่ากับ ๕๐ ล้านบาท เป็นภาษี
ที่จะได้ช่วยชาติ ๕๐ ล้านบาท ซึ่งมาก
กว่าเงินที่รัฐบาลต้องการเพียง ๒๘.๒
ล้านเป็นไหน ๆ แต่ในวันนั้นข้าพเจ้า
ได้ตกเตียง คือได้กราบเรียนท่านรัฐ
มนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ
ท่านก็บอกว่าเป็นวิธีที่ดีเหมือนกัน
แต่ว่าเกรงว่าจะยุ่งยากในการเก็บ และ

คิดว่าบางทีมีหวัง อาจจะทำเช่นนั้นอีก และเรื่องข่าวก็รวมอยู่ในนี้ด้วย ข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อข้าพเจ้ากำนัลรัฐบาล แต่ข้าพเจ้ากำนัลให้เอามาก ไม่ใช่กำนัลให้เอาน้อย และการกำนัลเป็นการกำนัลซึ่งไม่เดือดร้อนแก่ประชาชน ถ้าที่ประชุมเห็นอย่างไร ข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้าได้ถามแล้วหลายร้อยราย เขาบอกว่าทำเช่นนั้นไม่เดือดร้อน รัฐบาลก็บอกว่าไม่เอา และกรรมมาธิการก็ไม่เอาไม่รู้จะทำอย่างไร ที่นคราวัน ข้าพเจ้ากำนัลรัฐบาล บอกให้เอาให้มาก รัฐบาลก็ไม่เอาในที่สุด ข้าพเจ้าก็รู้ว่า จะทำอย่างไร

ท่านทั้งหลายพอจะสรุปได้แล้วว่า ทั้งสองประการนี้ การเก็บภาษีชาว ๑ กิโลต่อ ๑ สตางค์ กับเก็บอย่างข้าพเจ้า แปลว่าคนไปซื้อ ไม่รู้ไม่ช้ แปลว่าคนค้าขายเท่านั้นเองที่จะต้องปิดอาคาร แสตมป์ และไม่เดือดร้อนด้วย เช่นนี้ อย่างไหนจะดีกว่ากัน ถ้าหากว่าท่านทั้งหลายยังจะเห็นว่าที่ข้าพเจ้าอภิปรายไปแล้วเป็นการสมควร ก็หวังว่าจะสนับสนุนข้าพเจ้า และถ้าหากว่าท่านทั้งหลายเห็นว่าของข้าพเจ้าใช้ไม่ได้

เหลวไหลข้าพเจ้าก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร เพราะฉะนั้นจึงขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย นาย วิจิตร วิจิตรวาทการ ประธานกรรมมาธิการ : ขนต้นข้าพเจ้าขอเรียนชี้แจงต่อสภาฯ นี้ในฐานะที่ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้แทนรัฐบาลหรือประธานกรรมมาธิการนั้น ข้าพเจ้าได้ให้คำมั่นแก่คณะกรรมมาธิการว่า เรื่องการเก็บเงินช่วยชาติในยามคับขันอันเกี่ยวแก่เรื่องชาวนี รัฐบาลจะได้กระทำหาวิถีทางทุกวิถีทางที่จะทำให้ผู้เสียภาษีเป็นผู้ที่กินข้าว คือไม่ใช่ผู้ที่ปลูกข้าว ข้าพเจ้าสามารถให้คำมั่นได้อย่างหนักเพราะเหตุว่าในเวลานี้เป็นสมัยที่ใช้กฎอัยการศึก และเรามีวิถีทางทุกอย่างที่เราจะป้องกัน แม้แต่วิธีที่จะทำให้ผู้หนึ่งผู้หนึ่งเป็นผู้เสียก็ได้ ข้าพเจ้าเริ่มชี้แจงข้อนี้ให้ที่ประชุมทราบก่อนให้เข้าใจว่า ผู้ที่จะต้องเสียภาษีช่วยชาติไว้นั้น เป็นผู้กินข้าวไม่กระทบกระเทือนถึงชาวนาผู้ปลูกข้าว ผู้ที่ถูกระทบกระเทือนภาษีรายวันเป็นผู้ที่กินข้าว เมื่อได้กระทำ ความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งแล้ว ก็หวังใจว่าที่ประชุมนี้คงจะคลายความวิตกได้ว่า เราไม่ได้ไปรีดนาทาเร้นจากชาวนาผู้ปลูกข้าว แต่ภาษีนั้นเอา

จากผู้กินอันเป็นผู้เสียสละ และที่ท่านผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนครพูดนั้นว่า เราเก็บอะไรก็เก็บเถิด เรื่องกรกินอย่าเก็บเลย เรื่องไม่เก็บของกินนั้นเป็นไปไม่ได้ เรื่องของกินนั้นก็เก็บเป็นเทีตๆ เหมือนกัน ที่ท่านยกตัวอย่างว่าผู้ที่มีมัมรับประทาน ถูกต้องตามคำแนะนำของกรมสาธารณสุข และผู้ที่มีมัมไม่ต้องเสียภาษีและกินขนมปัง แต่คนที่ยากจนต้องเสียภาษีเพราะกินข้าวข้อนผิดมาก ขนมนมเนยที่ทำเข้ามาจากต่างประเทศภาษีสูงเท่าไร สูงกว่าข้าวที่เก็บเวลานั้นแน่นอน ขนมปังทำจากแป้งสาลี แป้งสาลีผ่านท่านศุลกากรแล้วเสียภาษีมากกว่าข้าวเสียอีก เพราะฉะนั้นท่านจะอ้างว่าผู้กินนมเนยเป็นข้อที่ไม่ถูกต้องและไม่ตรงกับความจริง ท่านได้อ้างถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังคนเก่า คือท่านที่เป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์อยู่ในเวลานั้นว่า ท่านได้ทำเรื่องภาษีเป็นอย่างดีมาก ข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดี และข้าพเจ้าก็ขอให้ท่านมั่นใจว่า ก็ไม่มีวิธีอย่างอื่น คือกำหนดเงินรายตาม คีลมีมากเสียมาก มีน้อยเสียน้อย ถ้าหากว่าท่านมีคนน้อย กิน

น้อย ท่านก็เสียน้อย และเรายังไปไกลยิ่งกว่านั้นอีก บางที่ท่านกินแล้วท่านไม่ต้องเสียเลย เพราะเหตุว่าพลเมืองทั่วไปเป็นชาวนา เป็นผู้ปลูกข้าวเก็บเกี่ยวข้าว เป็นผู้ทำข้าวกินเองก็ไม่ถูกกระทบ กระเทือนจากภาษีรายนี้เลย ท่านจะเห็นว่าในมาตรา ๑๒ นี้เอง คณะกรรมการได้แก้ไขความหมายของคำว่า "โรงสี" คือในเวลาที่ยกขึ้นได้รับการพิจารณาครั้งแรกนั้น ท่านจะเห็นว่าโรงสีนั้น แม้แต่มีครกกระต๋องอยู่ในบ้านก็เรียกว่าโรงสีเสียแล้ว คณะกรรมการได้แก้ไขด้วยน้ำใจกว้างขวาง คือว่าจะต้องทำข้าวเปลือกเป็นข้าวสารวันละ ๑ หาบ ข้อแก้ไขทำให้ความปลอดภัยแก่ราษฎร โดยทั่วไปที่กินข้าวกินได้ การที่กินข้าวได้หาบหนึ่งนั้น ไม่ใช่ของเล็กน้อย กินกันไปได้ตั้งครึ่งเดือนสำหรับครอบครัวหนึ่ง เพราะฉะนั้นเป็นความสะดวกของผู้ที่ยากจนที่จะทำข้าวรับประทานเอง แล้วเรื่องภาษีที่เกี่ยวกับเรื่องข้าวนี้ ทางรัฐบาลก็ได้คิดตัวเลขกัน อย่างละเอียดลออแล้วว่า คนหนึ่งจะต้องเสียภาษีเพิ่มขึ้นสักเท่าไร บางทีเราจะเข้าใจกัน

กว้างเกินไปว่าประเทศที่เรา มีพลเมือง ๑๘ ล้านคน ใน ๑๘ ล้านคนนั้นจะต้องเสียภาษี แต่ความจริงนั้นคนที่จะต้องเสียภาษีนั้น คือคนที่ไปซื้อข้าวจากโรงสี ไม่ใช่คนที่ทำข้าวกินเอง คนที่ไปซื้อข้าวจากโรงสีนั้น เข้าใจว่าไม่มากกว่า ๕๐ เปอร์เซ็นต์ๆ นั้น บางทีจะเป็นจำนวนที่มากไปเสียด้วยซ้ำ นอกนั้นทำข้าวกินเอง และใน ๕๐ เปอร์เซ็นต์ที่ ต้องเสียภาษี ก็ต้องเสียวันละในราว ๘ สตางค์ ในปีหนึ่งสำหรับคนกินข้าว ที่จุที่สุด ๒ บาท ๘๘ สตางค์ ด้วยการเพิ่ม ๒ บาท ๘๘ สตางค์หรือด้วยการเพิ่มวันหนึ่งไม่ถึง ๑ สตางค์ เพียง ๘ สตางค์เท่านั้น รัฐบาลก็เข้าใจว่าผู้ที่ซื้อข้าวกินจากโรงสีนั้น จะไม่ต้องได้รับความเดือดร้อนมากเกินไป เหตุผลอีกประการหนึ่งซึ่งท่านผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนครอ้างมานั้น เป็นเหตุผลที่น่าฟังมาก คือเราไปเก็บมาแล้วก็จะทำให้พระเอก ขอนข้าพเจ้าในฐานะที่เคยบวชมาแล้ว ไม่เคยวิตกนัก ในทางพระพุทธศาสนาผู้ที่ทำบุญที่เสียสละมากก็ได้บุญมาก ผู้ที่ศกบาตรก่อนกฎหมายฉบับนี้ จะ ได้บุญ น้อยกว่ากฎหมายฉบับนี้

เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเชื่อมั่นเหลือเกินว่าผู้ที่เคยศกบาตรและผู้ที่เคยทำบุญแล้วจะไม่ท้อถอยในการทำบุญ เพราะได้ผลานิสงส์มากกว่า ท่านผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนครได้แนะนำถึงวิธีการเก็บภาษีใหม่ซึ่งจะได้ผลดีมากกว่านี้ คณะกรรมการได้ฟังคำชี้แจงของท่านผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนครด้วยความสนใจอย่างยิ่ง วิธีการที่ชี้แจงต่อคณะกรรมการรวมทั้งตัวข้าพเจ้าเองด้วยได้รับรองว่าเป็นเรื่องที่ถูกต้องตามหลักวิธี และเป็นเรื่องที่ได้คิดกันมาแล้วซึ่งในภาษาอังกฤษเรียกว่าเยนเนอร์รัลเซลแทกซ์ ซึ่งเขาทำกัน แต่จะถึงเวลาที่จะทำอย่างนั้นในเวลานี้ ในประเทศเราหรือไม่ ข้าพเจ้ายอมรับว่าเราจะไม่เพียงได้เงิน ๒๕ ล้านบาท เราจะได้กว่า ๑๐๐ ล้านเป็นแน่นอน แต่ในเรื่องภาษีนั้นไม่ใช่ที่เราจะเก็บอะไรก็เก็บได้ เรื่องภาษีนั้นเราจะทำตามใจชอบไม่ได้ เช่นทุกวันนี้ใครมีหมากเก็บ ๕๐๐ บาท ใครไม่มีเก็บ ๑,๐๐๐ บาท ใครมีมากกว่า ๑ ตั้ว เก็บ ๒,๐๐๐ บาท ใครหลวงลูกสาวจนอายุ ๒๐ ข้าพเจ้าเก็บ ๒,๐๐๐ บาท แต่ภาษีทุกอย่างจะต้อง

เกี่ยวกับสังคม และ จะต้องเป็นการยุติ-
 ธรรม หลักการเรื่องภาษีนั้นจะเก็บ
 อย่างไร คือ ๑. ใต้เงินมาก ๒. ราษฎร
 เตือคร้อนน้อย ๓. สะทวัก ภาษีนันใด
 ที่เข้าลักษณะ ๓ อย่างนี้ เราจึงนำมาขอ
 ร้องให้ราษฎรเสียสละ แต่ว่าวิธีการ
 อย่างที่ท่านผู้แทน ราษฎร ช้แจงนน
 ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นความยุติธรรมแก่
 สังคมเลย ท่านบอกว่า การชื้อขายทุก ๆ
 อย่างตั้งแต่ ๑ บาทขึ้นไป จะต้องเก็บ
 ๑ สตางค์ ขอให้คิดคูปผลเมืองจะลำบาก
 อย่างไร จะต้องชื้อแสตมป์มาปิดทุก
 ครั้งที่ชื้อขาย คนชาวบ้านหน้าของป่ามา
 ขายจะต้องมีแสตมป์มาปิดด้วย การ
 ปิด ๆ ง่าย ๆ ใต้หรือ การปิดจะปิดที่
 ไหน จะต้องปิดบนใบรับ คนที่ไปขาย
 ของเพียง ๑ บาทจะต้องทำใบรับ ถ้า
 ไม่อย่างนั้นติดคุก เพราะเหตุว่าไม่ทำ
 ตามกฎหมาย ในเรื่องนมถึงโทษอาญา
 ความเตือคร้อนนี้นี้จะมีสักเท่าไร จะ
 เตือคร้อนนี้นี้มากกว่าน มากมายเหลือเกิน
 เตือคร้อนนี้นี้กว่าเรา ไปเก็บภาษี ชาว
 เพราะเราไปเก็บจากโรงสี โรงสีเป็นผู้
 รับผิดชอบในเรื่องภาษี เพราะฉะนั้น

ความเตือคร้อนนี้นี้ไม่เป็นสิ่งที่รุนแรงเกิน
 ชัด ข้าพเจ้าชี้แจงให้เห็นอีกอย่าง
 หนึ่งคือไม่ยุติธรรม และจะชื้อรายอย่าง
 ง่าย คือว่าถ้าเราไปเก็บภาษีชื้อขาย เงิน
 ที่ชื้อเปลี่ยนมือไป เงินเปลี่ยนมือคราวไร
 ใต้ภาษีทุกที นั้นแหละจะเป็นภาษี
 ที่ร้ายแรงเหลือเกิน ในกฎหมายฉบับ
 ที่ออกใหม่นี้เราเก็บภาษีชาวที่ ออก จาก
 โรงสีแล้วหนเดียวไม่เก็บร้านค้าอีก ไม่
 เก็บโรงข้าวแกงอีก เก็บหนเดียวเมื่อ
 ออกจากโรงสี แต่เราจะเก็บ อย่างที่
 ผู้แทนเสนอนั้นก็จะเห็นว่า ใครขายข้าว
 เปลือก ๑๐๐ บาท เอา ๑ บาท คนที่
 ทำข้าวเปลือกเป็นข้าวสาร ๑๐๐ บาท
 เราเอา ๑ บาท ร้านค้าที่ขายข้าวสารได้
 ๑๐๐ บาท เราเอาอีก ๑ บาท ร้านย่อย
 ขายได้ถึง ๑๐๐ บาท เราเอาอีก ๑ บาท
 คนที่เอาข้าวไปทำขนม เราก็กเก็บภาษีอีก
 เมื่อขายส่ง ภาษีในข้าวเกี่ยวนเดียวกัน
 อาจจะต้องเสียภาษีถึง ๑๐ ครั้งก็ได้
 ความเหมาะสมอยู่ที่ ไหน อย่างที่ว่าจะ
 ต้องใต้เงินมาก ข้าพเจ้ารับรอง และที่
 ท่านชี้แจงนั้นก็ถูกต้องตามหลักวิชาแล้ว
 มีประเทศที่เขาทำมาแล้วด้วย แต่คณะ
 กรรมการและรัฐบาลก็ยังไม่เห็นว่า

ประเทศเรายังไม่ถึงเวลาที่เรควรจะทำ
อย่างนั้น เพราะฉะนั้นเราทำแค่เพียงใน
เรื่องข้าวซึ่งนึกว่าการที่จะต้องเสียสละ
เพิ่มขึ้นวันหนึ่งไม่ถึงสตางค์เพียง
๑ สตางค์ อย่างนี้เป็น การช่วยชาติ
เพื่อกำลังทางเศรษฐกิจจะได้ดีขึ้น
รัฐบาลและคณะกรรมการจึงเห็นว่า
เป็นวิธีการที่สมควร และด้วยเหตุนี้เอง
จึงยังไม่รับวิธีการของท่านผู้แทนราษฎร
จังหวัดพระนครแนะนำ ข้าพเจ้าว่ายังไม่
รับและภายหลังน่าจะรับก็เป็นได้
ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวว่าความเห็นนั้น
เหลวไหล และอาจจะมี ความจำเป็น
อย่างรุนแรงที่จะทำก็ได้ แต่ไม่ใช่เวลานี้

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอ
ให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรให้
เป็นไปตามที่กรรมการเสนอมาขอได้
โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภา ฯ : ผ่านไป

เลขาธิการสภา ฯ : มาตรา ๑๓
มีการแก้ไขโดยคณะกรรมการคงอ่าน
ได้ความว่าดังนี้ "มาตรา ๑๓ เมื่อมีการ
ซื้อข้าวซึ่งอยู่ในราชอาณาจักรจากผู้

ทำการโรงสีในระยะเวลาหนึ่งปี นับแต่
วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้มีการเสีย
เงินช่วยชาติในภาวะคับขัน ตามอัตรา
ซึ่งปรากฏในบัญชีท้ายพระราชบัญญัติ
และให้เสียขณะส่งมอบข้าว

การซื้อข้าวซึ่งอยู่ในราชอาณาจักร
จากผู้ทำการโรงสี แม้จะได้กระทำกัน
ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ก็ให้มีการ
เสียเงินช่วยชาติในภาวะคับขันเช่นเดียว
กัน เว้นแต่ได้ส่งมอบข้าวนั้นแก่กันแล้ว
และข้าวนั้นไม่อยู่ในที่ซึ่งผู้ทำการโรงสี
นั้นควบคุม.

ถ้าหากข้าวได้อยู่ในครอบครอง
ของผู้ซื้อก่อนตกลงซื้อ ให้ถือว่าส่ง
มอบกันขณะตกลงซื้อ"

คณะกรรมการคงเพิ่มความว่า
"ภายในระยะเวลา ๑ ปี นับแต่วันใช้
พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๔ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๕ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๖
ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๗ มีการแก้ไข
โดยคณะกรรมการ คงอ่านได้ความว่า
"ในกรณีผู้ไม่มีใบทะเบียนและไม่มีใบ
อนุญาตให้ขายข้าว ทำการซื้อข้าว

พร้อมทั้งรับโอนกิจการโรงสี เพื่อประกอบกิจการโรงสีและจำหน่ายในกรณีการซื้อข้าวต่อไป อธิบดีหรือข้าหลวงประจำจังหวัดโดยอนุมัติของอธิบดีจะยกเว้นเงินช่วยเหลือในภาวะคับขันตามลักษณะที่ได้อัตโนมัติการคงเดิมคำว่า "หรือข้าหลวงประจำจังหวัดโดยอนุมัติของอธิบดี"

มาตรา ๑๘ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๙ มีการแก้ไขเล็กน้อย
มาตรา ๒๐ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๒ มีการแก้ไข โดยคณะกรรมการ คงอ่านได้ความว่า "เจ้าของโรงสีหรือผู้ทำการโรงสีต้องแจ้งรายการตามแบบที่อธิบดีกำหนดสำหรับโรงสีซึ่งตั้งอยู่ในจังหวัดพระนคร และธนบุรีให้แจ้งต่ออธิบดี สำหรับโรงสีซึ่งตั้งอยู่ในจังหวัดอื่นให้แจ้งต่อข้าหลวงประจำจังหวัดเพื่อขอรับทะเบียนประการหนึ่ง และเพื่อขอรับใบอนุญาตให้ขาย ถ้าประสงค์จะค้าข้าวอีกประการหนึ่ง ถ้าเจ้าของโรงสีหรือประกอบกิจการโรงสีหลายโรง ให้แจ้งรายการเป็นโรง ๆ ไป.

สำหรับโรงสีที่มีอยู่แล้วในวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้แจ้งรายการดังกล่าวภายในสามสิบวันนับแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้

สำหรับโรงสีที่ปลูกสร้างเสร็จภายหลังจากใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้แจ้งรายการดังกล่าวภายในสิบห้าวันนับแต่วันสร้างเสร็จ.

ในกรณีโดยกิจการโรงสี ภายในสิบห้าวันนับแต่วันโอน ให้ผู้โอนแจ้งการโอนต่ออธิบดีหรือข้าหลวงประจำจังหวัดที่กล่าวในวรรคแรก แล้วแต่กรณีตามแบบที่อธิบดีกำหนด และให้ผู้รับโอนแจ้งรายการเพื่อขอรับใบทะเบียนและใบอนุญาตให้ขายตามความในวรรคแรก

มาตรา ๒๓ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๔ มีการแก้ไขเล็กน้อย
มาตรา ๒๕ มีการแก้ไขเล็กน้อย มาตรา ๒๖ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๗ แก้ไขเล็กน้อย มาตรา ๒๘ มีการแก้ไข คงอ่านได้ความว่า "ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ หรือมาตรา ๒๔ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท" คณะกรรมการตัดข้อความ "หรือจำคุกไม่เกิน ๑ เดือนหรือทั้งปรับทั้งจำ" คงเหลือแต่โทษปรับอย่างเดียว

มาตรา ๒๙ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๐ แก้ไขเล็กน้อย มาตรา ๓๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๔ มีการแก้ไขโดยตัด "โทษ

จำคุกหรือทั้งปรับทั้งจำ” ออก คงเหลือ โทษปรับอย่างเดียว มาตรา ๓๕ แก้อภัย เล็กน้อย มาตรา ๓๖ ไม่มีการแก้อภัย มาตรา ๓๗ แก้อภัยเล็กน้อย มาตรา ๓๘ แก้อภัยเล็กน้อย บัญชีอัตราเงินช่วยชาติ ในภาวะคับขันประเภทข่าว ๑. ปลายข่าว ปลายข่าว กล้อง หาบ หลวง ละ ๔๐ สตางค์ คณะกรรมการเติม “ปลายข่าวหนึ่ง”

ประธานสภา ฯ : หมดวาระ ที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณาใน วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราช บัญญัตินี้ ควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปรตยกมือขึ้น.

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้ให้ออกประกาศใช้ เป็นกฎหมายได้ ในวาระต่อไปขอให้ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติโอนกรรม สิทธิที่ธรณีสงฆ์วัดท่าแค ตำบลท่าแค อำเภอลพบุรี ให้แก่กรมรถไฟ พุทธศักราช ๒๔๘๕ ของรัฐบาล

น.อ. บุง สุภชลาศัย รัฐมนตรี ช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : หลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้คือ

๕๐๗

โอนกรรมสิทธิ์ที่ธรณีสงฆ์วัดท่าแค ตำบลท่าแค อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัด ลพบุรี ให้แก่กรมรถไฟ เหตุผลเนื่องจาก กรมรถไฟต้องการขยายสถานีท่าแค อำเภอลพบุรี จังหวัดลพบุรี กระทรวง ศึกษาธิการได้จัดการตามระเบียบ เรียบร้อยทุกประการแล้ว

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใด มีความเห็นเข้าพเจ้าขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่าง พระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไปขอให้ ไปรตยกมือขึ้น.

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่า ที่ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราช บัญญัตินี้ไว้พิจารณา

น.อ. บุง สุภชลาศัย ร.น. รัฐ มนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษา ธิการ : ขอประธานพิจารณารวดเดียว

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใด มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่า ที่ประชุมพร้อมมติ ขอให้เลขาธิการสภาฯ อ่าน.

เลขานุการสภา ฯ :

ร่างพระราชบัญญัติ

**โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินสงฆ์วัดท่าแค ตำบลท่าแค อำเภอเมืองลพบุรี
จังหวัดลพบุรี ให้แก่กรมรถไฟ**

พุทธศักราช ๒๔๘๕

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินสงฆ์วัดท่าแค ตำบลท่าแค อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี ให้แก่กรมรถไฟ

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินสงฆ์วัดท่าแค ตำบลท่าแค อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี ให้แก่กรมรถไฟ พุทธศักราช ๒๔๘๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินสงฆ์วัดท่าแค ตำบลท่าแค อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี มีเนื้อที่ ๕.๘๒๐ ตารางเมตร ปราบกฏแนวเขต ตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้แก่กรมรถไฟ

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....
.....

ประธานสภา ฯ : ทมทวาระ
ที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาในวาระ
ที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติ
ควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้ขอได้
ไปปรคยกมือขึ้น

สมาชิยกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่า
ให้ออกพระราชบัญญัตินี้ใช้เป็นกฎหมาย
ได้ ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช
๒๔๘๕ ของรัฐบาล

นายเดือน บุนนาค รัฐมนตรี :
รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๕)
พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งมีหลักการว่า
เพื่อแก้ไขมาตรา ๖๑ แห่งพระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พุทธศักราช ๒๔๗๒

การแก้ไขนี้เป็นการแก้ไขในเรื่อง
การที่จะลงโทษผู้ที่เป็ข้าราชการ ตั้งแต่
ชั้นปลัดกระทรวงลงมา ในการแก้ไข
นี้คือว่าในปัจจุบันนี้ตามความในมาตรา
๖๑ แห่งพระราชบัญญัติข้าราชการ

พลเรือนนั้นการตัดเงินเดือน จะกระทำ
ได้เฉพาะตั้งแต่ชั้นหัวหน้ากองลงมา
เท่านั้น ที่นเมื่อไปพิจารณาถึงวินัยของ
ข้าราชการพลเรือนแล้ว วินัยของ
ข้าราชการพลเรือนแบ่งเป็น ๕ สถาน
คือ ไล่ออก ให้ออก ต่าหนีโทษ
และภาคทัณฑ์ สำหรับข้าราชการผู้ใหญ่
คือ อธิบดีและปลัดกระทรวงนั้น ถ้า
หากว่าไปทำผิดแม้เพียงเล็กน้อย การจะ
ลงโทษทางวินัยตามกฎหมายปัจจุบัน
กระทำได้เพียงภาคทัณฑ์หรือต่าหนีโทษ
หรืออีกก็ก็ไล่ออกหรือให้ออกทีเดียว
ซึ่งทางรัฐบาลเห็นว่าเป็นการรุนแรงอยู่
เพราะฉะนั้นในฐานะกรณซึ่งการลง
โทษปานกลางก็พอสมควรก็คือการตัด
เงินเดือน ด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงขอเสนอ
แก้ไขวามตรา ๖๑ นี้ให้มีการตัดเงิน
เดือนปลัดกระทรวงหรืออธิบดีได้

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภา ฯ เมื่อไม่มีผู้ใดมี
ความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าขอให้
ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลัก
การ ขอได้ไปปรคยกมือขึ้น

สมาชิยกยกมือพร้อมเพรียงกัน

นายเดือน บุนนาค รัฐมนตรี :
โดยที่การแก้ไขเป็นการแก้ไขเพียงเล็กน้อย คือเปลี่ยนไปเพียงชนหัวหน้า
กองเป็นปลัดกระทรวงเท่านั้น ถ้าหาก
ว่าไม่เป็นการขัดข้องแล้ว รัฐบาลใครจะ
ขอเสนอให้พิจารณารวดเดียว

ประธานสภา ฯ : รัฐบาลขอ
เสนอให้พิจารณารวดเดียว เมื่อไม่มี
ผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้า
ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ ขอให้เลขาธิการ
การอ่าน

เลขานุการสภา ฯ :

ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๕)

พุทธศักราช ๒๔๘๕

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่าสมควรแก้ไขพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๘๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกข้อความในมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

มาตรา ๖๑ การตัดเงินเดือน จะกระทำได้เมื่อข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ตำแหน่งปลัดกระทรวงลงมาทำผิดวินัย ซึ่งความผิดนั้นยังไม่ร้ายแรงถึงกับจะต้องถูกไล่ออกหรือปลดออก ในกรณีเช่นนี้ให้ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจลงโทษสั่งให้ลงโทษได้ แล้วรายงานไปยังผู้บังคับบัญชาเหนือตน

ผู้บังคับบัญชา จะลงโทษ ตัดเงินเดือนแก่ผู้กระทำผิดวินัย ได้ครั้งหนึ่งไม่เกิน กำหนดในตารางต่อไปนี้

ผู้บังคับบัญชา	ผู้กระทำผิดวินัย	กำหนดเวลาเดือน	กำหนดส่วนเงินเดือน	
นายกรัฐมนตรี	๑. ปลัดกระทรวง	๑๒	๓๕%	
	๒. อธิบดีหรือหัวหน้ากรม	๑๒	๓๐%	
	๓. หัวหน้ากอง	๑๒	๒๕%	
นายกรัฐมนตรี	๔. หัวหน้าแผนก	๑๒	๒๐%	
	๕. ประจำแผนก	๑๒	๑๕%	
	๖. เสมียนพนักงาน	๑๒	๑๐%	
	รัฐมนตรีว่าการกระทรวง	๑. อธิบดีหรือหัวหน้ากรม	๑๒	๓๐%
		๒. หัวหน้ากอง	๑๒	๒๕%
๓. หัวหน้าแผนก		๑๒	๒๐%	
๔. ประจำแผนก		๑๒	๑๕%	
๕. เสมียนพนักงาน		๑๒	๑๐%	
ปลัดกระทรวง อธิบดีหรือหัวหน้ากรม	๑. หัวหน้ากอง	๒	๒๕%	
	๒. หัวหน้าแผนก	๔	๒๐%	
	๓. ประจำแผนก	๖	๑๕%	
	๔. เสมียนพนักงาน	๘	๑๐%	
หัวหน้ากอง	๑. หัวหน้าแผนก	๒	๒๐%	
	๒. ประจำแผนก	๔	๑๕%	
	๓. เสมียนพนักงาน	๖	๑๐%	

ผู้บังคับบัญชา	ผู้กระทำผิดวินัย	กำหนดเวลาเตือน	กำหนดส่วนเงินเตือน
หัวหน้าแผนก	๑. ประจำแผนก	๒	๑๕%
	๒. เสมียนพนักงาน	๔	๑๐%
หัวหน้าส่วนราชการที่ต่ำกว่าหัวหน้าแผนก	๑. เสมียนพนักงาน	๒	๑๐%

มาตรา ๓ ให้นายกรัฐมนตรี ประธาน ก.พ. รักษาการตามพระราชบัญญัติ

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : หมทวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : เป็นอันให้ออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ ใช้เป็นกฎหมายได้ ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๕ ของรัฐบาล

นายเตือน บุณนาค รัฐมนตรี :

รัฐบาลขอเสนอแก้ไขกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๓๑๐ เหตุผลของการแก้ไขก็คือว่าตามบทบัญญัติของมาตรา ๓๑๐ ปัจจุบันซึ่งมีข้อความว่า "มาตรา ๓๑๐ ผู้ใดขายของโดยหลอกลวงด้วยประการใด ๆ ให้ผู้ซื้อหลงเชื่อในแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ หรือปริมาณแห่งของนั้น อันเป็นเหตุมีความผิดต่อระหว่างโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ" หมายความว่าถึงในกรณีที่มีการหลอกลวงให้หลงเชื่อในแหล่งกำเนิด

สินค้าและการ หลอกหลวงในปัจจุบันนี้ มีการกระทำกันมาก เพราะฉะนั้นรัฐบาล จึงเห็นสมควรที่จะ ลงโทษ ผู้หลอกหลวง กำเนิดสินค้า จึงได้ขอแก้ไขมาตรา ๓๑๐ โดยเติมแหล่งกำเนิดลงไป แล้วก็มีการ ปรับปรุงถ้อยคำคือ "ธรรมชาติ" นั้น ให้แก่เป็น "คุณภาพ" คำว่า "จำนวน" แก้เป็น "ปริมาณ" เพื่อให้รับสอดคล้อง กับที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ส่วนกำหนด โทษในกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๐ กำหนดโทษไม่เกิน ๖ เดือน ปรับไม่เกินกว่า ๕๐๐ บาท รัฐบาลเห็นว่า กำหนดโทษนี้เบาอยู่ สำหรับพ่อค้า บางคนหลอกหลวงผู้ซื้อและบางกรณีก็ ทำให้เสียหายอย่างมาก จึงขอแก้ไขกำหนด โทษเป็นจำคุก ไม่เกิน ๑ ปี และปรับ ไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท จึงขอประทาน เสนอต่อสภา ฯ

นายเฉลา เคาตานนท์ (ตราด):
ที่ข้าพเจ้านั้น ชน พุทนี มิใช่ ข้าพเจ้า จะขัดข้องร่างพระราชบัญญัตินี้ แต่ว่า เนื่องจาก รัฐบาล ได้ รับรอง ต่อ สภา นี้ว่าจะได้มีการปรับปรุงประมวลกฎหมาย อาญามาใน พ.ศ. ๒๔๘๔ ครั้งหนึ่ง

แล้ว และเมื่อมีสมาชิกเสนอแก้ไข กฎหมายอาญา มาหลาย ครั้ง หลายหน ทาง รัฐบาลก็ ได้ รับรอง ว่า เวลานี้ ยัง ไม่ ควรจะ แก้ไข เพราะเหตุว่า ได้ ตั้ง กรรมการไปชำระสะสางประมวลกฎหมาย อยู่แล้ว จึงไม่ควรจะรับรองหลักการ มาแก้ถ้อยคำ เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้า อยากจะเรียนถามรัฐบาลว่า กฎหมาย ลักษณะอาญาที่ รัฐบาลตั้งกรรมการชำระ สะสางนั้น บัดนี้ จะถึงกำหนดเวลาที่จะ เสนอสภา ฯ ได้หรือยัง

นายเดือน บุนนาค รัฐมนตรี:
ทางรัฐบาลใครจะชี้แจงว่าการพิจารณา กฎหมายลักษณะอาญา ทั้งฉบับอื่นเป็น จำนวนทั้งสิ้น ๓๔๐ กว่ามาตรานั้น จำเป็นที่จะต้องพิจารณาอย่างละเอียด และสุขุม เพราะเหตุว่าหลักการที่ได้ วางไว้ในกฎหมายอาญานั้น จะต้อง พิจารณาเห็นว่าเหมาะสมกับเหตุการณ์ที่ เป็นอยู่ในประเทศนั้นอย่างไร แต่เห็น เพราะฉะนั้นการพิจารณาจึงได้ใช้เวลา มากอยู่ และการพิจารณา มาจนถึง บัดนี้ จริงอยู่ ๓ ปีแล้ว และถ้าจะพูดกัน สักว่ามากอยู่ แต่ถ้าเทียบดูการพิจารณา

ร่าง ประมวลกฎหมาย ที่กระทำกัน ใน สมัยก่อน ๆ หรือประเทศต่าง ๆ แล้ว ก็ ต้องยอมรับว่า ๓ ปีที่เราได้พิจารณานี้ ยังไม่เป็นเวลาที่นานเกินสมควร แต่ ings ไม่ใช้ข้อแก้ตัวแต่อย่างใด พอจะ แสดงให้สภาทราบได้ว่า เรื่องประมวล กฎหมาย เวลานี้พิจารณาไปได้ถึงราว ๆ มาตรา ๒๘๘ อีกราว ๕๐ มาตราก็หมด และจะพิจารณาในวาระที่ ๒ เพราะ ฉะนั้นแน่นอนใจได้ว่าคงจะได้ เสนอ สภาฯ ใน พ.ศ. ๒๔๘๕ นี้ แต่จะเป็น เมื่อไรนั้นยังกำหนดไม่ได้.

นายเลออน พงษ์โสภณ (พระนคร) : แท้จริงข้าพเจ้าไม่ประสงค์ที่จะกีดกันแต่ สงสัยมาตรา ๓๐๐ คือ "ผู้โตขายของโดย หลอกลวงด้วยประการใด ๆ ให้ผู้ซื้อหลง เชื่อใน แหล่ง กำเนิด สภาพ คุณภาพ หรือปริมาณ แห่งของนั้น อันเป็น เท็จ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพัน บาทหรือทั้งปรับทั้งจำ ในข้อนี้ข้าพเจ้า อยากจะเรียนถามเพื่อความเข้าใจว่า เรา ทำเสรีกรรมอะไรอันหนึ่ง และบอกว่า เป็น เสรีกรรมที่ ทำมา จาก ต่าง ประเทศ

เช่นนั้นผิดกฎหมายตามมาตรฐาน หรือไม่ แต่ถ้าหากว่าจะผิด ข้าพเจ้าใคร่จะเรียน ให้ที่ประชุมทราบสักหน่อยว่า ถ้าหาก ว่าทำเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกสงสัย ว่า ผู้ค้าขายจะเสื่อมลงไปตั้งมีเหตุผล ต่อไปนี้ คือ ในต่างประเทศบางประเทศ ไม่อยาก จะ กล่าว นาม ใน ประเทศ นั้นแทนที่เขาจะออกกฎหมายบังคับ เขากลับส่งเสริมเช่นสมมติว่า ลอน ดอนสตรีท (London Street) ฮอลลี สตรีท (Holly Street) เช่นนี้เป็นต้น แล้วเขียนบอกว่า สินค้าที่ลอนดอน สตรีท หรือ คิส คอตตัน เมต บาย ยู เอส เอ (This cotton made by U.S.A) เป็นวิธีที่หลีกเลี่ยงได้ การที่ เขาทำเช่นนั้น เขาต้องการจะส่งเสริม เพราะเขามีจิตวิทยา เพราะเขารู้ว่า ประชาชนชอบใช้ของต่างประเทศ แต่ ถ้าสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เขาทำได้ดีแล้ว เขา บอกตรงเลยว่าของนี้เมต (Made) ใน ประเทศของเขาทีเดียว ถ้าหากว่าสิ่ง หนึ่งสิ่งใดซึ่งเขายังไม่สามารถทำได้ดี แล้วละก็เขาเขียนว่า ยู เอส เอ (U.S.A) ผู้ที่รู้หนังสือต่างประเทศเห็นคำว่า

ยู เอส เอ หรือพอบอกว่าของนี้ทำจากอเมริกา ก็ร้องฮือเลย เช่นนี้เป็นต้น แต่ว่าในที่สุดของนักหาใช้ของซึ่งเป็นของอเมริกันไม่ นอกจากนั้นยังมีอะไรอีกมากมายซึ่งข้าพเจ้าไม่ได้อ่านพระราชบัญญัติ ไม่สามารถจะชี้แจงให้ทราบได้ชัด แต่ว่าเขาพยายามสนับสนุนในสิ่งที่ของไม่ดีแล้ว ต้องการให้ประชาชนฮือมาก เพราะเหตุว่าคนไทยนิยมของต่างประเทศมาก เพราะฉะนั้นจึงสงสัยว่าเมื่อเป็นเช่นนั้น ในการที่ออกกฎหมายฉบับนี้ไป น่าจะทำให้การค้าขายเสื่อมลงประการหนึ่ง หรือว่าจะเป็นการที่ไม่สนับสนุนในการค้า ถ้าหากว่าของของเราดีจริงๆ แล้ว ถ้าหากว่าใครไปเปลี่ยนแปลงแล้ว ควรจะมีความผิดเช่นนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าจะเหมาะสมกว่า

นายเดือน บุนนาค รัฐมนตรีฯ: ความจริงที่ท่านสมาชิกกล่าวนั้น ก็มีเหตุผลอยู่บ้างบางประการ แต่ทว่าบทลงโทษของกฎหมายอาญามาตรา ๓๑๐ นี้ เป็นเรื่องความผิดส่วนตัวของผู้เสียหาย คือ มาตรา ๓๑๐ อยู่ในหมวดหนึ่ง ซึ่งในตอนท้ายบอกว่า เมื่อผู้เสียหายร้อง

ทุกขจึงจะฟ้องได้ ทั้งนี้ในเรื่องที่ท่านยกตัวอย่างของที่มาจากต่างประเทศใช้คำว่า "ยู เอส เอ" ผู้เสียหายเป็นใครก็ไม่รู้ เพราะฉะนั้นเข้าใจว่าคงจะไม่มีคนร้องทุกข์ เมื่อไม่มีคนร้องทุกข์ก็ฟ้องร้องไม่ได้ ความประสงค์อันยิ่งใหญ่ของมาตราชั้นนี้ต้องการจะควบคุมสินค้าในประเทศไทย ซึ่งเอาของต่างประเทศมาถือว่าเป็นของในเมืองไทยมากกว่า เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องเสียหาย ไม่มีผู้ร้องทุกข์ แล้วตำรวจจะได้พิจารณาว่าเสียหายแค่ไหนหรือไม่ ที่ท่านเกรงว่าการค้าจะกระทบกระเทือนนั้น เห็นจะไม่ไปถึงได้.

นายอรุณ ทองบั้งโชติ (พระนคร): ความจริงร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะค้าน เช่นเดียวกับท่านผู้แทนราษฎรที่กล่าวมาเมื่อสักครู่นี้ แต่ข้าพเจ้ามีความสงสัยเช่นเดียวกันคือ ตามร่างนี้ลงโทษผู้จำหน่ายไม่ใช่ลงโทษผู้กระทำ เพราะฉะนั้นการทำให้สิ่งใดนั้นผู้ทำทำออกมาแล้ว บาบก็ผ่านไปตกอยู่กับผู้จำหน่ายๆ โดยมากก็

ไม่ทราบว่าของนั้น^๕มาจาก ประเทศใด แต่ข้อความใน^๕บ่งชี้ชัดทีเดียวว่า “ผู้ขายของโดยหลอกลวงด้วยประการใด ๆ ให้ผู้ซื้อหลงเชื่อในแหล่งกำเนิด สภาพคุณภาพ หรือปริมาณแห่งของนั้น อันเป็นเท็จมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” ความจริงผู้จำหน่ายนั้นหาได้กระทำผิดตามกฎหมายนี้^๕ไม่ เพราะว่าสิ่งที่ออกมานั้นมาจากผู้กระทำเช่น นาย ก. ทำเครื่องแต่งตัว ชนิดหนึ่งมีตัวอย่าง ในกรุงเทพฯ แล้วหลายร้านด้วยกัน แต่เขาหาได้ใส่อักษรไทยในของที่เขาทำไม่ เพื่อจะให้ประชาชนหลงเชื่อว่าของนั้น^๕มาจากต่างประเทศเพื่อเป็นการ หลอกลวงประชาชน ซึ่งไม่สามารถจะอ่านหนังสือต่างประเทศได้ ต้องซื้อของโดยราคาแพงหรือไม่ตรงกับความต้องการของผู้ซื้อ เพราะเขาไม่ทราบว่าของนั้นมาจากที่ใด และภาษาที่เขียนนั้นเขาอ่านไม่ออก และนาย ก. ทำเช่นนั้นความผิดหาได้ตกอยู่กับนาย ก. ไม่ นาย ข. รับผิดชอบไปจำหน่าย ก็ไม่ทราบว่าของนั้นมาจากที่

ใด เมื่อเป็นเช่นนั้นความผิดหาได้ตกอยู่กับผู้กระทำไม่ กลับไปตกอยู่กับผู้จำหน่าย ซึ่งไม่ทราบความจริงเลย เช่น นทรูบาทเสนอมานี้ ได้คิดบ้างหรือเปล่า

นายเตือน บุณนาค รัฐมนตรี :
ก่อนอื่นไม่ควรลืมว่า หลักในเรื่องการกระทำผิดตามกฎหมายอาญานั้นจะต้องมีเจตนาทุจริต เพราะฉะนั้นกรณีที่ผู้ขายของ ขายโดยไม่ทราบเรื่องนั้น ผู้ขายก็แสดงว่าไม่มีเจตนาได้ ก็จะต้องพิสูจน์กัน

อีกข้อหนึ่งก็คือว่า จะไปเอาโทษกับผู้ทำ ว่าเป็นการหลอกลวง ถ้าไม่มีการขายแล้วก็ไม่มีการ ลงโทษ การขายเป็นการสำคัญที่สุด ถ้าขายโดยทุจริตโฆษณาให้คนซื้อหลงเชื่อแล้ว คนขายควรได้รับโทษ ผู้ทำเป็นผู้ขายเองก็ถูกลงโทษด้วย ถ้าไม่มีการส่งขายแล้วก็ไม่มีการเสียหาย เพราะฉะนั้นความผิดก็ควรจะอยู่ที่ผู้ขาย ถ้าหากว่าของมาจากต่างประเทศ ถ้าของนั้นไม่มีผู้ขายไม่มีประชาชนถูกหลอกลวง เพราะฉะนั้นจึงลงโทษผู้ขาย

เจ้าวรทศน์ ณ ลำพูน (ลำพูน) :
ข้าพเจ้าสงสัยในร่างพระราชบัญญัตินี้
มีปัญหาว่า สิ่งของที่ทำในประเทศไทย
แต่คนขายว่าทำในต่างประเทศ ถ้าหาก
ว่าพระราชบัญญัตินี้ออกไปแล้วก็จะต้อง
มีโทษหรือไม่ เช่นบุตร เป็นต้น

นายเดือน บุนนาค รัฐมนตรีฯ :
ถ้าหากว่ามีการหลอกลวงจนภายหลังการ
ใช้พระราชบัญญัตินี้ การกระทำนั้น
ต้องเป็นผิดไม่มีปัญหา แต่ที่แล้วไป
แล้วนั้นก็ไม่ผิด เพราะเหตุว่าขณะนั้น
ไม่มีกฎหมายลงโทษ

เจ้าวรทศน์ ณ ลำพูน (ลำพูน) :
เช่นบุตรกรรมสารพสามิต บุตรี ไฟ้บ็อก
มี W.D. & H.O. Wills แสดงว่ามาจาก
ต่างประเทศจะเป็นผิดหรือไม่

นายเดือน บุนนาค รัฐมนตรีฯ :
สำหรับกรรมสารพสามิตนั้น ได้ทราบว่าได้
มีการซื้อเครื่องหมายการค้า (Good

Wills) ไว้หมดแล้ว เพราะฉะนั้นก็
มีข้อเกี่ยวข้อ

ประธานสภาฯ : เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็น ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุม
วินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัตินี้ ขอให้ไปรตยก
มือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่าที่
ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัตินี้ไว้พิจารณา

นายเดือน บุนนาค รัฐมนตรีฯ :
กฎหมายนี้ที่จริงเป็นเรื่องเล็กน้อยมี
มาตราเดียว ถ้าจะกรุณาพิจารณารวด
เดียวได้จะเป็นการดี

ประธานสภาฯ : รัฐบาลขอ
เสนอให้พิจารณารวดเดียว เมื่อไม่มีผู้
ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือ
ว่าที่ประชุมพร้อมมติ ขอให้เสนาธิการ
อ่าน

เลขานุการสภา:

ร่างพระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา (ฉบับที่ ๑๑)

พุทธศักราช ๒๕๘๕

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา (ฉบับที่ ๑๑) พุทธศักราช ๒๕๘๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๑๐ แห่งกฎหมายลักษณะอาญาและให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๓๑๐ ผู้ใดขายของโดยหลอกลวงตวงตวงเงินประการใด ๆ ให้ผู้ซื้อหลงเชื่อในแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ หรือปริมาณ แห่งของนั้น อันเป็นเท็จ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ"

.....
.....

ประธานสภาฯ : หม่อมหลวง...
แล้ว ท่อไปขอให้พิจารณาในวาระ ๓
ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควรจะ

ออกใช้เป็นกฎหมายได้ขอได้โปรด
ยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ: เป็นอันว่า
ที่ประชุมนี้ลงมติให้ประกาศใช้เป็น
กฎหมายได้

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติสงเคราะห์ผู้ประสบภัย
เนื่องในการรบ พุทธศักราช ๒๔๘๕

พล.ท. มังกร พรหมโยธี
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติ
สงเคราะห์ผู้ประสบภัยเนื่องในการรบ
พุทธศักราช ๒๔๘๕ โดยมีหลักการว่า
ให้มีกฎหมายสงเคราะห์ผู้ประสบภัยเนื่อง
ในการรบ เหตุผลคือ โดยที่เห็นสมควร
ให้ราษฎรทั่วไปที่สละชีพและอุทิศ
ร่างกายเพื่อประโยชน์แก่ชาติในการรบ
และได้รับบาดเจ็บถึงทุพพลภาพหรือถึง
ตาย ได้รับเงินเลี้ยงชีพเพื่อเป็นการบำรุง
น้ำใจ ทั้งนี้สำหรับผู้ที่เป็นข้าราชการ
ทหาร และพลเรือนที่มีกฎหมาย
ให้ได้รับบำเหน็จและบำนาญพิเศษ
เนื่องจากประสบภัยในการรบอยู่แล้ว
แต่สำหรับราษฎรทั่วไปนั้น เราได้มี
กฎหมายกำหนดหน้าที่คนไทยในเวลารบ
และบางครั้งเราได้ให้เกณฑ์จ้างไปใน
กองทัพเป็นต้น ถ้าประสบภัยเช่นแล้ว
ยังไม่ได้รับบำเหน็จบำนาญอย่างไร

เพราะฉะนั้นจึงขอเสนอร่างพระราช
บัญญัตินี้เพื่อท่านสมาชิกทั้งหลายได้
พิจารณาและรับหลักการแห่งร่างพระ
ราชบัญญัตินี้ต่อไป.

นายพุ่มเทศ กาญจนเสริม
(ศรีสะเกษ): พระราชบัญญัติ
สงเคราะห์ผู้ประสบภัยเนื่องในการรบ
ข้าพเจ้ารู้สึกปลาบปลื้มยินดีเป็นอย่างยิ่ง
เราได้เห็นตัวอย่างที่แล้วมา
ซึ่งราษฎรทั่วไปได้ช่วยราชการเมื่อคราว
อินโดจีน มีผู้เสียชีวิตในการนี้ก็มี แต่
ก็หาได้รับความช่วยเหลือคุ้มครองจาก
ทางราชการอย่างไรไม่ การที่รัฐบาล
เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้มาสู่สภาฯ
ในมาตรา ๘ วรรค ๒ "ถ้าไม่มีบุคคล
ทั้งสามจำพวกที่กล่าวแล้ว (คือ บุตร
ภริยา บิดามารดา) ให้จ่ายให้แก่ผู้ที่อยู่
ในอุปการะของผู้ตายหรือมีอุปการะแก่
ผู้ตาย ถ้าผู้ตายได้แสดงความจำนอง
เช่นนั้นไว้โดยชัดแจ้งเป็นหนังสือ และ
ถ้าผู้ตายได้กำหนดส่วนแบ่งไว้อย่างไร
ก็ให้จ่ายตามนั้น" การแสดงเป็นหนังสือ
และผู้อยู่ในอุปการะ หรือผู้อุปการะก็ตี
อาจจะไม่ได้รับความคุ้มครองตาม
กฎหมายนี้ก็ได้ คือเนื่องจากไม่ได้แสดง
เป็นหนังสือไว้และไม่มีโอกาสแสดง

๔๒๐

ที่ข้าพเจ้าเรียนนี้ คือถ้าหากผู้ไปทำการ
อย่างนี้ผู้อุปการะ หรือผู้ อยู่ใน อุปการะ
จะได้รับความคุ้มครองประการใดบ้าง

พล.ท. มังกร พรหมโยธี

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
ข้อนี้เหมือนมีอยู่ในมาตรา ๕ วรรค
สุดท้ายแล้ว คือจะต้องมีทางราชการ
เข้าควบคุม ผู้ที่จะได้รับสิทธิหรือมรดก
นี้เป็นพิเศษ

นายพูนเทศ กาญจนเสริม
(ศรีสะเกษ): คือตามมาตรา ๕ วรรค ๒
ต้องแสดงความจริงเป็นหนังสือ ถ้า
หากว่าไม่ได้แสดงเป็นหนังสือผู้อุปการะ
หรืออยู่ในอุปการะก็ขาดสิทธิที่จะได้รับ
ถ้าหากว่าไม่มีอะไรแก้ไขก็ขาดสิทธิ.

พล.ท. มังกร พรหมโยธี
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
ในข้อนี้ถ้าหากว่าข้อความที่ไม่ละเอียด
อย่างที่ผู้แทนสงสัยแล้ว อาจจะแปรญัติ
ในร่างพระราชบัญญัติก็ได้

ประธานสภาฯ: เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่นแล้ว ข้าพเจ้า
ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควร
รับหลักการ ของร่างพระราชบัญญัติ
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ: เป็นอันว่า
ที่ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัติไว้พิจารณา จะส่งคณะกรรมการ
ธิการสามัญหรือวิสามัญ.

พล.ท. มังกร พรหมโยธี
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
ส่งกรรมการวิสามัญ

ประธานสภาฯ: รัฐบาลเสนอ
กรรมการวิสามัญ เมื่อไม่มีผู้ใดมี
ความเห็นเป็นอย่างอื่นถือว่าที่ประชุม
อนุมัติ จำนวนกี่คน.

พล.ท. มังกร พรหมโยธี
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
มีจำนวน ๗ นาย

ประธานสภาฯ: รัฐบาลเสนอมา
๗ นาย เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็น
อย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

พล.ท. มังกร พรหมโยธี
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
รัฐบาลขอเสนอ นายทองเย็น หล้าละเมียร
หลวงบรรณหารประสิทธิ์ นายเคื่อน
บุญนาค

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณ
บุรี): ข้าพเจ้าขอเสนอ ร.ท. ประจวบ
มหาจันทร์

มีสมาชิกรับรอง

ร.ต. เนตร พูนวิวัฒน์ (สมาชิก
ประเภทที่ ๒): ข้าพเจ้าขอเสนอ นาย
พุ่มเทศ กาญจนเสริม

มีสมาชิกรับรอง

นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ (แม่
ฮ่องสอน): ข้าพเจ้าขอเสนอ เจ้าวรทัศน์
ณ ลำพูน

มีสมาชิกรับรอง

นายเฉลา เตลาณนท์ (ตราด):
ข้าพเจ้าขอเสนอ นายพิพัฒน์ กังคานนท์
มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาฯ: ครบแล้วขอให้
เลขาธิการอ่านชื่อ

เลขาธิการสภาฯ: ๑. นาย
ทองเย็น หัสละเมียร ๓. หลวงบรรณ
หารประสิทธิ์ ๓. นายเคื่อน บุนนาค
๔. นายพุ่มเทศ กาญจนเสริม ๕. เจ้า
วรทัศน์ ณ ลำพูน ๖. ร.ท. ประจวบ
มหาจันทร์ ๗. นายพิพัฒน์ กังคานนท์

ประธานสภาฯ: แปรญัตติภายใน
๓ วัน

พล. ท. มังกร พรหมโยธี
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ขอแปรญัตติภายใน ๓ วัน

ประธานสภาฯ: รัฐบาลเสนอ
ขอให้แปรญัตติภายใน ๓ วัน เมื่อไม่มีผู้ใด

มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุม
อนุมัติ

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย
พุทธศักราช ๒๔๘๕ ของรัฐบาล

พล.ต. เกา เพียรเลิศ บริรักษ์
ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การคลัง: รัฐบาลขอเสนอร่างพระราช
บัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธ
ศักราช ๒๔๘๕ โดยมีหลักการเพื่อ
จัดตั้งธนาคารแห่งประเทศไทย เหตุผล
นั้น คือสมควรจัดให้มีธนาคารประเภท
ที่เรียกกันว่า "ธนาคารกลาง (Central
Bank) มีหน้าที่จัดระเบียบการเงินตรา
และควบคุมเครดิต กับทั้งเป็นธนาคาร
ของรัฐและธนาคารของธนาคารอื่น
ทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ในอันจะนำมาซึ่ง
ความมั่นคงในการเงินของประเทศ
ทั้งนี้โดยที่สภาฯ ได้ผ่านพระราชบัญญัติ
จัดตั้งสำนักงานธนาคารชาติไทยไปแล้ว
บัดนี้เป็นการสมควรที่จะขยายสำนักงาน
ธนาคารชาติเป็นสำนักงานกลางซึ่งให้
ชื่อว่าธนาคารแห่งประเทศไทย หวังว่า
สภานักจะรับหลักการ

นายทองดี จันทรวงศ์ (ราช
บุรี): ความจริงพระราชบัญญัติฉบับ

สินค้าจำนวนมาก เพราะเกี่ยวกับ การเงิน ของ ประเทศและมีเวลา พิจารณาน้อยเหลือ เกิน ข้าพเจ้าขอความกรุณาให้เลยไป ก่อน

พล. ต. เกา เพียรเลิศ บริ ภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : รัฐบาลไม่ขัดข้อง เลื่อนไปคราวหน้า

ประธานสภาฯ : รัฐบาลไม่ขัด ข้องขอเลื่อนไปคราวหน้า เมื่อไม่มีผู้ใด มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุม นอนุมัติ

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่าง พระราชบัญญัติเงินตรา ในภาวะฉุกเฉิน (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕ ของรัฐบาล

พล. ต. เกา เพียรเลิศ บริ ภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : รัฐบาลขอเสนอร่าง พระราชบัญญัติเงินตราในภาวะฉุกเฉิน (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕ โดยมีหลักการ ห้ามการค้าเหรียญกษาปณ์ ทุกชนิด เหตุผลที่ต้องเสนอร่างพระราช บัญญัติฉบับนี้ ก็เนื่องด้วยมีผู้นำสตางค์ แดง เหรียญกษาปณ์ ซึ่งประกอบด้วย

โลหะชนิดอื่นออกขายเหมือนสินค้า และ นำไปหลอมเพื่อ การค้า หรือเพื่อส่งไป ขายยังต่างประเทศ ซึ่งถ้าปล่อยให้กระทำ ต่อไป เงินปลีกจะขาดแคลนมีไม่พอใช้ ในตลาดจึงจำเป็น ที่จะต้อง ห้ามและ กำหนดโทษผู้ที่ฝ่าฝืนข้อห้ามนี้อย่างแรง เพราะ การ กระทำ เป็นภัยต่อ ความสงบ เรียบร้อยในบ้านเมือง และความมั่นคง ของเงินตรา

นายเฉลา เตาลานนท์ (ตราด) ตามที่ รัฐบาล ได้เสนอร่างพระราช บัญญัติฉบับนี้ ขึ้นมาเป็นการด่วนยังสภา ผู้แทนราษฎรนั้น ข้าพเจ้าเห็นเป็นการ สมควรอย่างยิ่ง แต่ข้าพเจ้ามีความสงสัย อยู่เนื่องจากในพระราชบัญญัติฉบับนี้ ข้อ ความว่า "เกินสมควรแก่การมีไว้โดย ปกติกระ หรือเกินความจำเป็นในการใช้ จ่าย ปกติ ส่ง หรือ นำ เหรียญ กษาปณ์ ไปยังต่าง จังหวัด หรือต่างประเทศ เป็น จำนวนเกินสมควร" คำว่า "เกินสม ครว" นี้ ในทางกฎหมายแล้ว จะวินิจฉัย ได้อย่างไรว่าทุกคนที่มี ไว้ในความครอบ ครองเกินสมควร แต่ไหน ข้าพเจ้าสงสัย เจตจำนงของรัฐบาลว่าทำไมไม่บัญญัติ ไว้ให้เป็น กิจลักษณะว่ามีไว้ ได้เท่าใด

ในความครอบครอง และยังมีกฎหมาย
บอกว่าผู้ที่มีไว้เกินสมควรนั้น เป็นผู้ทำ
การค้าเหี้ยม ฆาปน และมิโทษ ถึงจำ
คุกตลอดชีวิตเป็นโทษหนักอยู่ ข้าพเจ้า
เห็นว่าไหน ๆ จะออกพระราชบัญญัติ
เป็นกฎหมายแล้ว ควร จะกำหนดเสียให้
แน่ว่า ผู้ใดมีไว้เป็นจำนวนเท่าใดจึงจะ
เรียกว่าเป็นผู้ทำการค้าเหี้ยม ฆาปน

พล. ต. เกา เพียรเลิศ บริ
รักษ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระ
ทรวงการคลัง: การที่รัฐบาลร่างมา
เช่นนั้น เพราะเหตุว่า การกำหนดจำนวน
แน่นอนเท่าใด ย่อมแล้วแต่กาลเทศะ
ตามมาตรา ๖ นั้น รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการคลังอาจจะออกกฎกระทรวง
เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ เพราะ
ฉะนั้นจำนวนจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร
ก็แล้วแต่กฎกระทรวงการคลังที่จะออก

นายเข้มชาติ บุณยรัตพันธุ์
(ร้อยเอ็ด): การควบคุมนี้เป็นของ
ดีแก่เราจะได้ป้องกันสิ่ง ซึ่งจะเกิดขึ้นต่อ
ไป แต่ว่าข้อเท็จจริงเท่าที่ปรากฏ อยู่
เดี๋ยวนี้ เราไม่มีสตางค์แดงใช้ ท่าน
เกือบทุก ท่าน จะได้ปรากฏ ความยุ่งยาก

เช่นนั้น เช่นเช่นรอร่างเกิดโต้แย้งกันมาก
แม้แต่ร้านปลักย่อย การที่เราจะป้องกันไม่
ให้เกิดเช่นนั้น เราไม่มีอะไรป้องกัน แล้ว
พระราช บัญญัติ ฉบับนี้ เหนียวมากแล้ว
ไม่เคยได้ผลในการป้องกันเท่าไร เพราะ
สิ่งซึ่งเราต้องการ เกือบจะเรียกว่าไม่มีที่
เดียว ข้าพเจ้าอยากจะทราบว่า รัฐบาล
กำลังจะคิดหรือหาอะไรมาชดเชยอย่าง
ผู้แทนราษฎร ตาม เมื่อกล่าวขาดแคลน
ปัญหาขัดข้องมีเช่นนั้น ถ้าเราป้องกันไม่
ได้และความไม่สะดวกอย่างที่ผู้แทนตรา
ตั้งกระทรวงถามว่าแค่ไหนสมควรไม่สมควร
เพราะบางคนมี สตางค์แดงไว้เพื่อจะไว้
เป็นประโยชน์ในครอบครัวแต่มาตรา ๔
บัญญัติโทษไว้แรงมากอย่างบางคนหรือ
บางบ้าน ให้เต็กเก็บ สตางค์แดง ใส่กระ
บ่องไว้เป็นจำนวนหลายร้อยอัน เรื่อง
เช่นนั้นตามธรรมดาเดิกันนั้น ไม่มีปกติธุระ
ที่จะต้องเก็บสตางค์แดงไว้ แต่กฎหมาย
ฉบับนี้เมื่อออกไปแล้ว ข้าพเจ้ายังไม่ได้
รับคำอธิบายว่าเราจะมี การแก้ไขในเรื่อง
การขาดแคลนสตางค์แดงหรือไม่ หรือ
รัฐบาลจะนำสิ่งอื่นมาใช้แทนสตางค์แดง
ข้าพเจ้าไม่ทราบ

พล. ต. เกา เพ็ชรเลิศ บริ
ภณทัษฏกกิจ รัฐมนตรีว่าการกระ
ทรวงการคลัง : ที่จริงคลังของเรามี
สตางค์แดงพอที่จะจ่ายออกไปได้ แต่
ถ้าจ่ายออกไปแล้วก็จะถูกหลอมอีก เพราะ
ฉะนั้นจึงออกพระราชบัญญัติเพื่อยก
เสียก่อน ถ้าหากว่าสตางค์ชนิดนี้ไม่พอ
เราก็กำลังทำสตางค์ชนิดอื่นอยู่แล้ว

นายอรุณ ทองบั้งโชติ (พระ
นคร) : ข้าพเจ้าได้ฟังรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการคลังแถลงว่า ในกระทรวง
การคลังมีสตางค์แดงพอที่จะจำหน่ายใช้
ได้นั้น ข้าพเจ้ารู้สึกยินดี แต่ข้าพเจ้าก็ข้อง
ใจอีกเพราะว่าเวลานี้ค่าของทองแดงสูง
กว่าค่าของสตางค์แดง สตางค์แดง ๒๐๐
อันเอาไปขายได้มากกว่า ๒ บาท หรือใน
ราว ๒.๕๐ บาท ถ้าแม้ว่ากระทรวงการ
คลังจ่ายออกมาอีก ก็จะมีผู้ทุจริตลักลอบ
เอาไปหลอมเป็นทองแดงแท่งขาย
ประชาชนก็จะเกิดความเดือดร้อน เพราะ
เหตุว่าทางรัฐบาลมิได้คำนึงถึงในการที่
จะแก่นำหนักของสตางค์แดงให้น้อยลง
ไปได้ การควบคุมทำได้ยาก ใครพกไป
เท่าไรก็หาทราบไม่ เขาพกไปมั่ง ๆ

รวมกันหลอมเข้า ก็ไม่สามารถจะจับกุม
ได้ ถ้าแม้ว่ารัฐบาล จะจ่ายสตางค์แดง
ออกมาอีก จะเปลี่ยนน้ำหนักของสตางค์
แดงให้ลดน้อยลงไปจะได้หรือไม่

พล. ต. เกา เพ็ชรเลิศ บริ
ภณทัษฏกกิจ รัฐมนตรีว่าการกระ
ทรวงการคลัง : รัฐบาลได้คำนึงถึง
เรื่องนี้อยู่แล้วจึง ได้ตอบ กระทั่งตาม เมื่อ
ก่อนว่า ค่าของสตางค์แดงมากเกินไป ๑
สตางค์เราจึงไม่ค่อยจะใช้ เวลานี้ยังมี
มาก นอกจากนั้นกระทรวงการคลังได้
จัดทำโลหะชนิดอื่นอยู่แล้ว เราจึงได้
ออกกฎหมายฉบับนี้ เพื่อยกเลิกเหตุเสีย
ก่อน

พระ ประสงค์ เกษมราชกูร
(นครราชสีมา) : ข้าพเจ้ามีความข้อง
ใจที่จะต้องคัดค้านพระราชบัญญัตินี้ โดย
เหตุว่า ข้าพเจ้าสงสัยในการบริหาร ไม่
ใช่เกี่ยวแก่กฎหมาย กฎหมายก็มีอยู่แล้ว
ที่จะลงโทษคนที่กระทำผิด เช่นทำลาย
เหรียญกษาปณ์ หรือ ธนบัตร ก็มีอยู่แล้ว
ส่วนการที่จะลงโทษผู้กระทำผิดนั้น ก็
เกี่ยวกับการกระทำที่จะหาความสะดวก
ไม่ต้องตรวจตรามาก กล่าวคือ เขียน

กฎหมายให้มีโทษอย่างแรง ๆ คล้าย ๆ กับเขียนเสือให้วัวกลัว ในการบริหารนั้น ถ้าได้กระทำ ให้เต็มความสามารถ หรือกระทำตามหน้าที่ที่มีอยู่แล้ว ผู้ทุจริตก็จะเบาบางลงเอง ผู้ยุบสตางค์โดยมากจะเป็นคนชาติไทยภาษาไตนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าถ้าเป็นคนไทยแล้ว จะไม่ทำ เพราะเหตุว่าผู้ที่ทำเช่นนั้นมักจะเป็นคนต่างประเทศ พอทำเสร็จแล้วก็ส่งไปต่างประเทศ เพราะฉะนั้นการแก้ไขโดยทางอื่น ข้าพเจ้าเห็นว่าจะให้ผลดีกว่า เช่น แก้ไข ทำสตางค์ ให้อันเล็กลง อย่างหนึ่ง หรือจะป้องกัน โดยแก้กฎหมาย เพิ่มกฎหมาย ไม่ให้นำส่งออกนอกประเทศ คนที่จะทำการทุจริตใด ๆ ก็ตาม โดยมากมักจะกระทำด้วยความจำเป็นบังคับ คือ ความจำเป็นเหล่านี้ จะเกิดขึ้นจากอาหารการรับประทาน หรือความยากจน อย่างหนึ่ง และก็มีอีกประการหนึ่งที่จะทำทุจริตคือ โดยความโกรธแค้น หรือความเจ็บใจ บังเกิดขึ้นแล้วก็อาจจะกระทำ ได้เหมือนกัน ตามธรรมดาเจ้าพนักงานที่จะปราบปรามผู้ทุจริตให้เรียบร้อยลงได้ ก็จำเป็นจะต้องกระทำตนให้ดี เป็นที่นับ

ถือของประชาชนพลเมือง ไม่ใช่แต่เอาอำนาจไปปราบเท่านั้น ถ้ามีพลเมืองรักใคร่นับถือและเคารพแล้ว ผู้ร้ายก็จะเบาบางลง ในข้อนี้เป็นแง่ของการปกครอง การที่จะเพิ่มโทษราษฎรที่กระทำผิดแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าเราก็ได้เพิ่มกันมาหลายครั้งหลายคราวหนักหนาแล้ว การเพิ่มภาษีกดี เพิ่มโทษกดี เหล่านี้ไม่ใช่ทำให้คนเข็ดหลาบหรือกระทำ ให้ได้เงินมากขึ้น เจ้าหน้าทีบริหารราชการนั้นเองที่จะทำให้ได้ผลในการที่จะให้คนเข็ดหลาบหรือจะให้ได้เงินมาก เช่นในการเก็บภาษีอากรหรือการต้มเหล้า ซึ่งข้าพเจ้าได้กราบเรียน ท่านประธานเมื่อครั้งที่แล้ว ถ้าหากว่ากรมสรรพสามิตได้กระทำ ให้เข้มแข็งขึ้น ก็จะมีเหล้าพอขาย และก็จะได้เงินมากขึ้นเหมือนกัน ในการทุจริตข้าพเจ้าเห็นว่าลงโทษผู้ที่ไม่ทำงาน หรือผู้ที่ทำงาน ไม่เต็มตามหน้าที่ดีกว่า ไม่ใช่ลงโทษราษฎร เจ้าพนักงานที่กระทำตามหน้าที่หรือที่กระทำ ให้ราษฎรไม่เคารพนับถือ เช่น กางตี จับเป็นต้น เหล่านี้เท่ากับ ได้เพราะผู้ร้าย ให้มากขึ้น ราษฎรกลับจะพยายามกระทำผิดมากขึ้น

ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะกวตขันในเรื่องผู้บริ-
หารให้มากยิ่งขึ้น จะได้ผลดียิ่งกว่าเพิ่ม
โทษหรือเพิ่มภาษีเหล่านี้ เพราะฉะนั้น
ขอท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้ง หลาย จง
พิจารณาว่าควรจะรับหลักการหรือไม่

พล. ต. เกา เพียรเลิศ บริ
ภณทัชชกิจ รัฐมนตรีว่าการกระ
ทรวงการคลัง : ตามที่ท่านสมาชิก
บอกว่าได้มีกฎหมายอยู่แล้วและที่รัฐบาล
เสนอพระราชบัญญัตินี้ มาเป็น การเพิ่ม
โทษนั้น ยังไม่ตรงกับความจริง นัก
ที่จริงการค่าเหรียญกษาปณ์ก็ตี
การหลอมเหรียญกษาปณ์ก็ตี ยัง ไม่มี
กฎหมายลงโทษได้ นอกจากนั้นตามที่
ท่านบอกว่าควรจะควบคุมการนำออก
นอกประเทศนั้น ขณะนี้รัฐบาลก็มีกฤษฎ
ฎีกาอยู่แล้ว ที่จะห้ามไม่ให้ นำ โลหะ
ทองแดงออกนอกประเทศไทย แต่ท่าน
ย่อมทราบแล้วว่าโลหะทองแดงเป็นของ
เล็กน้อยและยอมชุกซ่อนกันไปได้ และ
ในภาวะเช่นนี้มีการงานอย่างอื่น ซึ่งเรา
ไม่สามารถพิจารณาให้ติดต่อไปได้
เพราะฉะนั้นจะต้องลงโทษผู้ที่เอาสตางค์
โลหะมาหลอมเพื่อส่งออกไปนอก

นายทองดี จันทรวงศ์ (ราช
บุรี) : ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าควรเป็น
กฎหมาย และขอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอ
ให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับ
หลักการ ขอให้ไปรตยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าที่
ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราช-
บัญญัตินี้ไว้พิจารณา

พล. ต. เกา เพียรเลิศ บริ
ภณทัชชกิจ รัฐมนตรีว่าการกระ
ทรวงการคลัง : รัฐบาลขอเสนอให้
พิจารณารวดเดียว

ประธานสภา ฯ : ทางรัฐบาล
ขอเสนอให้พิจารณารวดเดียว ถ้าไม่มี
ผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่
ประชุมมีมติ

นายพุ่มเทศ กาญจนเสริม
(ศรีสะเกษ) : กฎหมายเรื่องนี้เป็น
การลงโทษประชาชนชาวไทยทั่วประเทศ และเรื่องนี้มีปัญหาตกเถียงกัน
อยู่บ้าง เรื่องนี้ไม่เป็นสาระทั่วถึง จะ
ออกไปวันหนึ่งหรือพุงหนึ่ง ไม่อาจจะป้องกัน

ได้มากนัก ข้าพเจ้าอยากจะให้สมาชิก
ได้พิจารณาโดยต้องแท้ จึงอยากจะขอ
ความกรุณาให้พิจารณาโดยกรรมการ
ของสภาเสียก่อน

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอ
ให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควร
พิจารณารวดเดียว ขอให้ไปรศยกมือขึ้น
เลขาธิการสภา ฯ : อ่าน

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก
ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็น
ด้วยขอให้ไปรศยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย
ประธานสภา ฯ : ผู้ที่ไม่เห็น
ด้วยมีส่วนน้อย เป็นอันว่าที่ประชุมตกลง
ให้พิจารณารวดเดียว ขอให้เลขาธิการ
การอ่าน

ร่างพระราชบัญญัติ
เงินตราในภาวะฉุกเฉิน (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๘๕

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเงิน
ตราในภาวะฉุกเฉิน พุทธศักราช ๒๔๘๕

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติเงินตราในภาวะ
ฉุกเฉิน (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็น
ต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเงินตราในภาวะฉุกเฉิน พุทธศักราช ๒๕๕๔

“มาตรา ๓ ทวิ เหรียญกษาปณ์ทุกชนิดที่ใช้เป็นเงินตราไม่ว่าประกอบขึ้นด้วยโลหะ เงิน ทองขาว ทองแดง หรือโลหะอื่นใด ผู้ใดจะทำการค้าเหรียญกษาปณ์นั้น ๆ ไม่ได้เป็นอันขาด”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓ ทริ แห่งพระราชบัญญัติเงินตราในภาวะฉุกเฉิน พุทธศักราช ๒๕๕๔

“มาตรา ๓ ทริ ผู้ใดหลอมเหรียญกษาปณ์ มีเหรียญกษาปณ์ไว้ในครอบครองเป็นจำนวนเกินสมควรแก่การมีไว้โดยปกติธุระ หรือเกินความจำเป็นในการใช้จ่ายปกติ ส่งหรือนำเหรียญกษาปณ์ไปยังต่างจังหวัดหรือต่างประเทศเป็นจำนวนเกินสมควร โดยมีได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้ถือว่าผู้นั้นเป็นผู้ค้าเหรียญกษาปณ์”

นายเลอ นพงษ์โสภณ (พระนคร): ในมาตรา ๓ ทริ มีข้อความว่า “ผู้ใดหลอมเหรียญกษาปณ์มีเหรียญกษาปณ์ไว้ในครอบครอง” ขอเติมคำว่า “หรือ” อ่านว่า “ผู้ใดหลอมเหรียญกษาปณ์ หรือมีเหรียญกษาปณ์ไว้ในครอบครอง”

เลขาธิการสภาฯ :

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติเงินตราในภาวะฉุกเฉิน พุทธศักราช ๒๕๕๔

พล.ต. เกา เพียรเลิศ บริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาฯ : ทางรัฐบาลไม่ขัดข้อง เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมพร้อมมติให้เติมคำว่า “หรือ” ขอให้เลขาธิการอ่าน

มาตรา ๓ จัตุรา ผู้ใดค้าหรือผูกขาด มีผลความผิดต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

.....
.....
ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : หมดวาระที่ ๒
แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณาในวาระที่ ๓
ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควรจะ
ออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอให้โปรดยก
มือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน
ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่า
ร่างพระราชบัญญัตินี้บัดนี้ออกประกาศ
ใช้เป็นกฎหมายได้ หมดเวลาแล้ว การ
ประชุมคราวหน้าขอประชุมในวันพฤหัสบดีหน้า
ข้าพเจ้าขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๑๕ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ช. จันทรางกูร	ประเสริฐ บัณฑิต	ผู้จกรายงาน
ผล แสนสระคี	ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ	"
เสกถ เจตสมมา	ถิน จุฑารพ	"
สนธิ์ มุลศาสตร์	สุรินทร์ ลีพิลากร	"
อนุสรกรรมิ	สุพันธ์ จิตรกติก	"
สว่าง สนิทพันธ์	เล็ก จารุณี	"
บุญช่วย ชุทรัพย์		
เจียน หงส์ประภาส		
ช. ราษฎร์วิรุณหกิจ		

ทองเปลว ชลภูมิ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ประธานสภาผู้แทนราษฎร